

Oázis

A Magyar Schönstatt Család lapja

Ketten egy ütemben!

Üres kéz
Tanári hivatás
Jó nekünk
A gyűrűk ura
Állandóan szerelem
Beszélgetés-megértés
Szeretni úgy, ahogy van

2013/3.

Örömvadászat

Az elmúlt évben Placid atyától megtanultuk, hogy hogyan legyünk örömteli, Istenhez közeli emberek. Ő négy alapszabályban foglalta ezt össze: keressük a mindennapi életünkben az örömöket, a nehézségeinket pedig bagatellizáljuk. Tudjuk magunkról, hogy nem vagyunk tökéletesek, és erősen a Jóistenbe kapaszkodunk. Az alábbiakban egy újabb szempontot szeretnénk az eddigi négyhez hozzátenni.

5. Üres kéz

Ahhoz, hogy Istenhez közel kerülhessünk, valamit el kell engednünk. Valamit, ami nekem egészen fontos, el kell engednem, és akkor üres lesz a kezem. Néhány éve a családnapokon, amikor a szentmisében a Miatyánkot mondtuk szokás szerint kézen fogva, egy kisfiú a kezében tartotta a játékát. Ahogy megfogta édesanyja kezét, átvette a bal kezébe a játékot, de akkor meg az édesapja kezét nem tudta megfogni. Ismét visszatette a jobb kezébe, de látva, hogy így nem tudja mindkét kezét nyújtani, letette a játékot, és boldogan fogta meg szülei kezét. A miséző atya a látottakat így kommentálta: „Akinek a keze tele van, annak a Jóisten nem tud mit ajándékozni.”

Megvizsgálhatjuk mi is, mi az, ami kacatként ott ragadt az életünkben, és talán emiatt nincs időnk, energiánk, figyelmünk a fontosabb dolgokra. Elgondolkozhatunk, hogy ami kitölti a szívünket, az valódi örömet okoz-e, tényleg a boldogságunkhoz vezet-e.

Egy férfi nagyon sokat dolgozott, teljesen kitöltötte az életét a munka, a feleségétől, gyermekeitől eltávolodott. Csak mikor már boldogtalan volt körülötte mindenki, akkor vette észre, hogy mennyire rossz irányba ment, hogy olyasmiről adta majdnem minden energiáját, ami nem hoz valódi boldogságot. Ezután tudatosan döntött a családjával, odafigyel arra, hogy mivel tölti az idejét, miért adja oda a szívét.

Mennyei Atyánk sokszor a hiányainkon, a vágyainkon keresztül szólít meg minket, ezek által mutatja, merre kell mennünk. Például nagyon szeretnénk, hogy egy hullámhosszra kerüljünk a társunkkal, a gyermekeinkkel. Ilyenkor a Jóisten hív, hogy a szeretetnek egy magasabb fokára lépjünk, a hiányainkkal ösztönöz, hogy növekedjünk, és valódi örömünk legyen. Mert olyan Istenünk van, aki „az éhezőket minden jóval betölti, a gazdagokat elbocsátja üres kézzel”.

NYÁRI PILLANATOK

Tartalom

Örömvadászat.....	3	Gyerekszaj.....	54
Tartalom.....	4	Hírek.....	55
Esszé.....	5	Fiatalok Oázisa.....	58
Életünkben.....	10		
Emlékezzünk.....	27		
Kentenich atya tanításából.....	30	Jelenlegi számunk házigazdája a Soproni Régió volt, köszönjük a munkájukat!	
Pápára figyelünk.....	32		
Tilman atya.....	34	Őket a Pécsi Régió követi.	
Tedd könnyűvé.....	36	A következő Oázis központi témája:	
Nyári emlékek.....	39	Tiszteld apádat és anyádat	
Férfiszemmel.....	43		
Jubileumi előkészület.....	46	Lapzárta: 2013. november 3.	
Kincsesláda.....	51	Várjuk írásaitokat a következő címre:	
Oázis konyha.....	52	oazis@schoenstatt.hu	
Van/Nincs boruk!.....	53	ISSN 2063-0441	

OÁZIS 2013. október, XXIII. évf. 3. (71.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@oasis.schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oasis

- Főszerkesztő: Endrédy Pisti és Orsi
- Készítették: Andai Anikó, Andai Máté, Bangó-Fi Balázs és Melinda, Bartal Miklós, Bodó Marci és Rita, Csabai Barbidó, Csabai Gábor és Márti, Csermák Kálmán és Alice, Csermák Péter, Endrédy Gábor, Endrédy István és Cecília, Endrédy István és Orsi, Fehér Zoli és Marika, Gódfány Péter és Vercsi, Hodován Ilona, Kis Gergely Máté, Kozma Böbi, Megyimórecz Ildikó, Mészáros Zsuzsa, Nádudvari Rita, Oláh Gyöngyvér, Rákóczy Laci és Magdi, Sallainé Karikó Éva, Schumicky Ildi, Ther Antal és Ágnes, Török Orsolya, Ozsvári Ilka, Vértessaljai Vali, Vidra Lili, Vidra Zoli és Rita, Weeber Saci, a jubileumi munkacsoport
- Szöveget gondozta: Schumicky Ildikó, Heiszer Erika
- Képszerkesztő: Löw Helga • Grafika: Laza Dominika, Ozsvári Imri
- Tipográfia: Heiszer Csaba és Erika
- Nyomás: ofszetnyomda.hu

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Éves költsége (postaköltséggel) 1500 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát! Az óbudavári építkezéseket a Schönstatt szentélyt Magyarországnak Alapítványon keresztül tudjátok támogatni (73200031-11252201 számlaszámon).

Ketten egy ütemben

Alapvető élményünk a különbözőségünk: a társam másképp reagál, másképp viszonyul emberekhez, dolgokhoz, mint én. Bármenynyire is szeretnénk, a kedvesünk nem mindig gondolja azt, amit mi, a gyermekeink egészen máshogy viselkednek, mint ahogyan mi tennénk. Különbözőek az adottságaink, a vérmezsékletünk, a tempónk... Hogy tudnánk mégis harmóniában, egységben élni? Hogyan tudnánk a különbözőségeinkből értéket kovácsolni?

Teremtő Istenünk mindig gondoskodik a kiegészítésről. Vannak párok például, akik úgy egészítik ki egymást, mint a hajó és a vitorla. A hajó nagyon nehéz és lassú, a vitorla pedig mozgékony és a szélre fordul. Ha két hajó lenne, túl lassú lenne. Ha két vitorla, túl mozgékony...

A különbségeink lehetnek idegesítőek, zavaróak, de előnyt is jelenthetnek. Csak az a kérdés, milyen perspektívából nézzük őket.

A házasságnak különböző szakaszai vannak. Mindegyik szakasz arra való, és azt szolgálja, hogy növelje a szeretetünket. Még a vargabetűvel együtt is. Hogy a szeretetünk tisztuljon és érlelődjön.

Házasságunk első szakasza a megismerkedésünk volt, vagy talán inkább az az időszak, amikor felismertük, hogy a társunk az igazi, mert hiszen a másik megismerése egy életre szóló program. Amikor először találkoz-

tunk a kedvesünkkel, akkor az a természetes igényünk érvényesült, hogy kiegészüljünk. Hiszen különbözőek vagyunk, igényeljük, hogy valaki kiegészítsen. De ez a vágy olyan erős az emberben, hogy gyakran képeket alkot a másíkról. Az általunk kívánt tulajdonságokkal ruházzuk fel a kedvesünket. Nem a valóságot látjuk, hanem az általunk elképzelt képet vetítjük ki a másíkra. Kicsit hasonlít ez ahhoz, amikor egy diafilmet vetítünk egy tapétával bevont falra. Ott van a kép, de ott van a tapéta mintája is. A tapéta mintája a valóság, a diakép pedig az, amit szeretnénk odavarázsolni a gyerekeinknek. A probléma akkor kezdődik, amikor az ember le akarja radirozni a tapéta mintáját, mert az zavarja. Erről van szó, amikor meg akar-

juk változtatni a társunkat, amikor nem akarjuk elfogadni a valóságot, mert más, mint amit mi kívántunk.

A következő korszak az, amikor érzékeljük a különbséget a valóság és a saját képünk között. Ezt talán úgyis nevezhetnénk, hogy a csalódások időszaka, ami természetesen egészséges folyamat. Nem azt jelenti, hogy rosszul döntöttem, „rosszlóra tettem”, hanem azt, hogy el kellene fogadnom a másikat a maga valóságában. Ezzel a csalódással Istennek üzenete van. Azt mondja ezáltal, hogy szeresd a másikat a maga valójában. Tanuld meg szeretni, úgy, ahogy van, őt és ne azt a képet, amit alkottál róla. Szeresd annak ellenére is, hogy egészen más, mint amilyennek te gondoltad!

Egy férfi, aki már az ötödik házasságánál tartott, egyszer azt mondta: „Mindig ugyanazzal a problémával szembesültem. Ő, ha már az elsőnél megoldottam volna...”

Problémák minden kapcsolatban felmerülnek, teljesen természetes egyfajta csalódás, a kérdés az, hogy mit kezdünk vele. Ha születnek gyermekeink, különösen kell figyelniük arra, hogy a kapcsolatunk ne szűküljön le az ő szolgálatukra. Sokszor ez csapda is, hiszen könnyebb a gyermekem orrát megtörölni, mint a házastársammal összhangba kerülni. Fontos tisztán látnunk, hogy családunk alapja a kettőnk kapcsolata, a házasságunk, és hogy a csemetéinknek nem adhatunk annál többet, mint hogy mi ketten szeretjük egymást. (A kutatók tanúsága szerint a gyermekek legjobban attól félnek, hogy a szüleik elválhatnak.)

A házasságunkban, ahogy egyre több időt töltünk egymással, kialakul egyfajta harc közöttünk. Meg kellett ismerünk egymást, össze kellett szoknunk. Különböző háttérrel érkezünk, különböztek a családjaink, a hagyományaink, a családi kultúránk. Különböző a vérmérsékletünk. Esetleg mindketten más-

Tanuld meg szeretni, úgy, ahogy van, őt és ne azt a képet, amit alkottál róla.

ban vagyunk jók, másképp szoktunk dönteni, vagy más a tempónk. Lassan észrevesszük a társunknak a hibáit is, a számunkra idegen szokásait. A kialakult harcban megpróbáljuk elfogadtatni a saját elképzeléseinket, tulajdonságainkat, és a társunk is erre törekszik. Ebben a küzdelemben eljutunk a felismerésre, hogy a férjünk, feleségünk kiegészít bennünket. Ekkor újra egymásra találunk, és ebben az egymásra találásban nyugalom jön létre. Itt már nincsenek viták: mindkét fél tudja, hol a helye, mi a dolga. Zajlik az élet. Aztán a nyugalom újra elenyészik, csalódások, viták során kiderül: ez most így nem jó, és újra harcolunk, és újra nyugalomba jutunk. A küzdelmek idején is azt keressük, ami számunkra fontos, értékes a társunkban. Ezáltal én is több leszek, és ő is, mert nagynak látom őt. Ez a fajta dinamika házasságunk végéig megmarad: a megszokott rendet valamelyikünk kétségbe vonja, harcolunk, és egy új egyensúlyt hozunk létre.

A házasságokban tehát általában három szakasz váltja egymást: szerepek kiosztása – megszilárdulás – újrarendezés. Egy élő házasságban ez a három szakasz ismétlődik, de a periódusok ritmusa, időzítése teljesen egyedi.

Bár a változásokat nem mindig vesszük könnyen, tudhatjuk, hogy ezek a nehézségek annak jelei, hogy él a kapcsolatunk, és reményünk is egyben, hogy fejlődhetünk, növekedhetünk. Egy idősebb házaspár lakásfelújításba

fogott, és ebben, újszerű módon, a férj is derekasan ki akarta venni a részét. Legnagyobb meglepetésükre leálltak azon vitatkozni, hogy milyen legyen a tapéta a nagyszobában (korábban ezeket a feleség mindig egyedül intézte). A felújítás körüli konfliktusokon akkor tudtak már mosolyogni is, amikor egy kedves barátjuk – hallva a történeteket

– megjegyezte: „Nagyszerű, hogy ezen vitakoztok, ezek szerint még élő a kapcsolatotok!”

Ebben az időszakban könnyen eltávolodhatunk egymástól. Ezt pedig a tervezett, megszervezett együttlétekllel lehet elkerülni. Ilyen lehet például egy beszélgetés: elmondhatnánk egymásnak a saját munkánkról, hogy mi izgat, mi foglalkoztat, és mi okoz nehézséget ezen a területen. Milyen csalódások mentek végbe bennem? Az a feladatunk, hogy megtanuljunk a másikat észlelni, figyelni, és megbeszélni, elmondani a társunknak, ami bennünk él. Ez több évtizedes iskola.

A feleségek gyakori panasza, hogy a férjük nem tudja meghallgatni őket. Egy férfi pár percig figyel, aztán megmondja a megoldást. És azt várja, hogy ettől majd boldog lesz a felesége. Csodálkozik, hogy az asszony nem értékeli szeretetének ezt a bizonyítékát. „Hallgass meg először!” De a férj ezt nem érti. A feleség együttérzést szeretne, a férfi pedig azt gondolja, hogy megoldásokra van szükség. Amikor az asszony tovább sorolja a problémáit, és nem fogadja el

...még senkit sem pofoztak jóvá, csak bizalommal lehet „kiszerezni belőlük ajót”.

a férje megoldásait, az haszontalannak érzi magát.

Gyakran a férj nem ismeri föl, hogy a feleségének egyszerűen csak együttérzésre van szüksége, és hogy csak érdeklődéssel végig kellene hallgatnia.

A férjek panasza, hogy a feleségük újra meg újra meg akarja változtatni őket. Az asszony úgy gondolja, mivel szereti a társát, felelős abban, hogy segítse fejlődésében. Kötelességének érzi, hogy megmondja neki, mit kellene jobban tennie. Megalapítja a korrekciós bizottságot, melynek fő tárgya a férje. A férfi ellenőrzésnek éli meg ezt, próbál ellenállni, míg a feleség úgy véli, ez szerető gondoskodás a részéről. A férj sokkal inkább azt szeret-

né, hogy az asszony elfogadja őt olyanak, amilyen. A feleség kritikái hatására a férjben kisebbségi érzés alakul ki, és sértetten visszahúzódik.

Ne osztogassunk tanácsokat, illetve tanuljuk meg meghallgatni egymást!

Újabb korszak a házasságban az az időszak amikor a gyermekek felnővekednek, majd kiröpülnek az otthonból. Újra kettesben marad a házaspár. Ahhoz, hogy erre az időre a férj és feleség szeretete valóban megérlelődjön, kitisztuljon, szükséges az állandó kapcsolat biztosítása, a beszélgetés.

A házasságunkban újra és újra IGENT mondunk egymásra. Így maradunk hűségesek a társunkhoz: folyamatosan felfedezzük egymást, és igent mondunk a kedvesünkre. Lehet, hogy új bogarai lesznek, de (egyenese arányban) a szeretettel növekszik az elfogadás.

Mi segíti, hogy egy ütemben legyünk, hogy újra és újra egymásra találjunk, akár a társunkkal, akár a gyermekeinkkel? Kentenich atya kötődéspedagógiája alapján öt egyszerű lépést tehetünk.

1. Legyen érezhető, hogy szeretlek

Ösztönösen úgy szeretjük a másikat, ahogy nekünk (lenne) jó. Pedig úgy kéne, ahogyan a társunknak jó. Ebben segíthet a szeretetnyelvek ismerete: mikor érzi a kedvesem a legerőteljesebben, hogy szeretem őt? Ha megölelem? Ha megdicsérem? Ha apró ajándékokkal kedveskedek neki? Alapszabályunknak tarthatjuk, hogy minden nap mutassuk ki a társunknak, hogy szeretjük őt.

2. Hiszek a benned lévő jóban

Ez azt jelenti, hogy erősen meg vagyok arról győződve, hogy a társam nagyszerű ember. A bizalom segít igazán növekedni, a szeretet légkörében érhető el valódi, mélyreható változás. Csaba testvér szokta mondani, hogy még senkit sem pofoztak jóvá, csak bizalommal lehet „kiszerezni belőlük a jót”. Elgondolkodtató az az iskolai kísérlet, ami bizonyította a pozitív önbeteljesítő jóslat erejét. Ez úgy történt, hogy több iskolában tesztet töltek ki a gyerekekkel, majd komoly kiértékelés keretében négyesek között jelezték a tanároknak, hogy melyik az 3-4 gyermek az osztályában, aki ug-rásszerű fejlődés előtt áll. Valójában nem a gyermekeket tesztelték, hanem a tanárokat. Az eredményeket meg sem nézték, hanem véletlenszerűen választották ki az úgynevezett „tehetséges” gyerekeket. Félév múlva visszamentek az iskolákba, és az a meglepő eredmény fogadta őket, hogy a véletlenszerűen megjelölt gyermekek valóban sokat fejlődtek... Ennyit számított a pedagógusok pozitív hozzáállása, így váltja be saját magát a pozitív önbeteljesítő jóslat. (Bővebben: Aronson: A társas lény.) Mi magunk is fordulhatunk így társunk, gyermekeink felé, növelhetjük őket gyönyörködő pillantásunkkal.

3. Nagynak látlak

Számon tartom, hogy mi az, amiben a társam különösen értékes. Lehet tételes listát írni, mi mindenben látom nagynak a társamat. Szemléleten múlik, figyelek-e erre, kerestem-e ezeket a pontokat.

4. Élem, amit mondok

Mindig és minden körülmények között a fentiek szerint viselkedem, akkor is, ha éppen nehezen találom meg a társammal az összhangot, akkor is, ha a munkahelyemen vagyok. Nyilván sokszor hibázom, de próbálok, törekszem így élni. („Az életszentség abban áll, hogy minden nap bátran újakezdjük.” – Kentenich J.) A fentiek nem szavak pusztán, hanem a szívemből, tetteimből, az egész lényemből ez sugárzik (pl. társaságban is mindig pozitívan beszélek a társamról).

5. Kérem a Jóistent és a Szűzanyát: „én odateszem az enyémet, Te egészítsd ki!”

Megtesszük, amit tudunk, bár tudjuk, hogy ez sokszor kevés. Fontos, hogy mégis odategyem az én kis két forintomat, odavigyem a vizet a korsóba: ez a pár csepp telt tőlem, Uram, kérlek, egészítsd ki, változtasd a kis vizemet borrá!

Dolce vita – édes élet

Hogyan legyünk boldogtalanok? E címmel jelent meg magyarul 1989-ben egy humoros könyv. Gyűjteménye azoknak a „vezérmondatoknak”, amikkel tökéletesen el tudjuk rontani a napunkat, hetünket, életünket. Pl. „Biztos nem fog sikerülni a vizsga, mert rossz tértelt fogok húzni. Igaz, hogy fogtam egy halat, de biztos hordoz valamilyen fertőzést. Ha nem viszek magammal esernyőt, zuhogni fog, ráadásul jeges eső.”

Ne is tagadjuk: sokszor vagyunk a saját boldogtalanságunk kovácsa.

Nyarlalni indultunk.

Pár hetes újszülöttünkkel csak komfortos helyre mertünk menni, nem messze otthonunktól, rövid időre. Így esett a választás egy 40 km-re levő helyre, ahol a nagyobbak fürödhetnek kedvükre, a szállás kényelmes, és nem kell majd főzőnő három napig. Nagyon vártuk ezt a hétvégét mind: kicsik és nagyok, férjem és én is. Izgatottan pakoláztam az indulás előtt. Félttem, hogy a picinek elfelejtek valamit, a nagyobbak legyenek a napon, én meg az emberek előtt, hogy milyen ruhákat pakolnak be – ha nem segítek. Így aztán a család összes tagjának én készítettem össze mindent. Férjemnek – aki vidáman válogatta a lyukas/nem lyukas úszógumikat, labdákat, gumikacsákat, búvártalpakat,

úszószemüvegeket stb. a gyerekekkel – két bőrönd között odavetettem, hogy az útvonalat ugye már megnézte, s ha igen, pakolja el legyen szíves azt a rekesznyi finomságot, amit a nyaralásra vettünk. Én már két szoptatáson túl voltam, s már

az elsősegély-csomagot is frissítettem olyan szintre, hogy akár ötvar vagy pestis ellen is felvehessem a harcot csuklóból, mikor a család többi tagja még mindig kacarászva az

ugrókötelet bogozgatta békésen. Nekem időnként odaszóltak imígyen:

– Mama, nem tudod, hol van a rózsaszín kiselefantom?

– Mama, nem láttad a katicás kistáskát?

– Mama, hol van a másik kötelező olvasmányom?

– Mama, amíg pakolsz, játszhatok a telefonodon?

– Életem (ez a férjem), beraktad már a töltőmet? – ezen a ponton már nem izgatott, hanem mérges voltam, és jól rákiabáltam az egész csapatra:

– Azonnal pakoljátok be az összekészített bőröndöket az autóba, és szégyelljétek magatokat, amiért nem segítetek, hanem csak kértek! Induljunk el azonnal, mert én is nyarlalni szeretnék egy picit, nem kiszolgálni a kedves családomat!

A jókedvű nevetgélés alábbhagyott, már csak a legkisebbek kuncogtak,

Olyan jó, hogy boldogok vagyunk. Inkább ne vessünk a hülyeségeken, jó?

hogy lehet-e az ülésmagasító helyett felfújott úszógumin utazni, de ripsz-ropsz letörtem ezt a tréfát is. Feszült csendben elindultunk, melyben a gyerekek hamar elszenderedtek. Én magamban füstölögtem egy darabig szótlánul, majd látva, hogy északkeletnek tartunk, holott célpontunk dél-nyugatra van, megkérdeztem házastársamat, ugye tudja, hogy merre kell mennünk.

– Persze, erre rövidebb – felelte kurtán. Csöndben utaztunk tovább – csak Fenyő Miklós hangja volt hallható kisebbik lányunk vokáljával: „csavard fel a szőrdet (gy.k.: szőnyeget)...”. A CD a vége felé járt, mikor újra meg merem kérdezni, mert már nagyon sötét gondolatok jártak a fejemben, hogy mi a csudának mentünk át a Dunán, ha nekünk a folyó másik oldalán kell haladnunk az úti célunk felé.

– Erre szebb... – volt a már igen bizonytalanul csengő bátortalan válasz. Teljesen világossá vált, hogy férjem nem nézte meg az útvonalat, és fogalma nem nézte meg az útvonalat, és fogalma sincs, hogy merre menjünk. Mérgem az égbe szökött, és minden gondolatomat szavakba is öntöttem cenzúrázatlanul, amint láttam a térképen, hogy tartózkodási helyünk közelében már nincs híd, legközelebb egy mezei kompon juthatunk vissza a túlpartra, ahhoz is le kellene jönni az autópályáról, és a megfelelő égtáj felé kellene haladni. Végül háromszor annyi idő alatt értük el a városkát. Fejemből már szelepen lehetett volna kiengedni a gőzt, mikor kiderült, hogy a címet sem tudjuk. De férjem viszonylag rövid idő alatt gyors ismeretséget szerzett számos helyi lakossal, mert

valaki biztos ismer valakit, aki látta már, hogy hol lakik a kulcsembert.

Megérkezés, kipakolás után három perccel a gyerekek már sikoltozva ugrottak a vízbe édesapjukkal. Kisbabánk békésen szopizott a karomban, s én próbáltam visszanyerni a belső békét. Nyarlunk. Nyár van. Épen, egészségesen megérkeztünk. Szeretjük egymást. Szép az élet. Milyen szintűek a problémáim?! Végre én is lehiggadtam, és mosolyogva integettem a lubickoló családomnak. Akkor a férjem kijött a vízből, megölelt. Végre egy hullámhosszra kerültünk, mindketten megérkeztünk. A gyerekek már hívták is vissza fürödni, így már csak távozóban a fülemből sügta:

– Olyan jó, hogy boldogok vagyunk. Inkább ne vessünk a hülyeségeken, jó?

– Jó! – mondtam már én is nevetve.

– Akkor elárulom, hogy az édességek is otthon maradtak.

Reggelente nagyon nehezen kelek fel

Éppen ezért elhatároztam, ha meghallom a vekker berregését, azonnal kiugrom az ágyból. (Ez tűnt a legpraktikusabb megoldásnak, mert a „még öt percet...” nagyon megviseli az embert.) Ez arra is nagyon jó, hogy amikor kikelek az ágyból, kimondjam, ill. rágondoljak arra, akiért felajánlom ezt az áldozatot, és ez erőt ad.

Egyik reggel ismét megszólalt az ébresztő. Kipattantam az ágyból, félig alvó állapotban kimentem a konyhába, hogy megfőzzem a reggeli életmentő kávémat, és a kakaót a gyerekeknek. Közben nagy hanggal kelgettem is őket, mivel az emeleten alszanak.

A gyerekek szállingóztak lefelé álmosan, de ez már megszokott volt. Megitták a kakaót. Közben férjem is elkészült a reggeli mosakodással, kezdtük volna a reggeli imát, amikor is az órára pillantott, majd egy másikra, és megdöbbenve vette észre, hogy még csak hajnali 3 óra van. Valójában én is láttam, hogy 3 órát mutat

az óra, de megállapítottam magamban, hogy már megint elemet kell cserélni.

(Később kiderült, hogy a délutáni alvás ideje alatt – ami a mi hálószobánkban szokott lenni –, az ovisok elállították az ébresztőt.)

Gyorsan mindenkit az ágyba parancsolunk, és mi is visszafeküdtünk, bár a visszaalvás nem ment már könnyen.

Reggel aztán jót nevettünk azon, mi lett

volna, ha „időben” elindulnak a gyerekek az iskolába. (Nálunk az alsósok is egyedül közlekednek.) „Vicces” lett volna hajnali 4 óra körül megjelenni az iskola kapujában.

...amikor kikelek az ágyból, kimondjam, ill. rágondoljak arra, akiért felajánlom ezt az áldozatot, és ez erőt ad.

Ráhagyatkozás és Még közelebb

Két évvel ezelőtt Óbudaváron Atyaszemináriumos családhéten vettünk részt, ahol az a gondolat érlelődött döntéssé bennem, hogy még jobban rá kellene hagytokozom az Úrra: „legyen minden a te akaratod szerint”.

Különb is „Ne félj, mert megváltottalak”. Így mentem vissza dolgozni napi 12-14-16 órákat. Nagyon szerettem a munkámat, megbecsültek szakmailag, anyagilag, de már egyre nehezebben viseltem fizikailag és lelkileg is. Bár sohasem bántott érte senki, hogy keveset vagyok otthon, láttam és éreztem, nagy szükség lenne rám a családban is, mint férjre és apára. Sőt, ha szabadnapom volt, a feleségem mindig úgy alakította a napot, hogy minél több minőségi időt tudjunk egymással

tölteni, hagyott pihenni, aludni. Beszélgetéseinkben többször szóba került, élete legszebb részének tekintti a négy gyermekünkkel otthon töltött időt, de ő is szeretne dolgozni. Viccelni is szoktam vele, hogy teli van az újság hirdetésekkel, hogy mérnöki állásra négy gyermekes anyukákat keresek.

Igen ám, de akkor mi lesz a gyermekkel, a legkisebb lányunk még csak két éves, van még egy óvodás, a fiunk, meg a legnagyobb lányunk iskolás.

Ki fog rájuk vigyázni, velük tanulni, főzni...?

Egy napon megkerestek a volt iskolámból, ahol korábban óraadóként dolgoztam a diplomám megszerzése után, főállásom mellett, hogy törvénymódosítás miatt, főállású tanárt, oktatót keresnek, és az igazgató úr rám gondolt. Boldogan, de kételyek között meséltem a családomnak, ők nagyon örültek és támogattak, úgyhogy nem volt kérdés a válaszom. Igen. Jó, de a fizetésem harmadannyi lesz. Na meg a lakáshitel... Kijövünk-e ennyiből?

És még rengeteg kérdés merült fel bennem.

Meg különben is, a munkahelyemen rám volt felépítve az üzlet, ami 16-17 évig vezettem sok szakmai sikerrel. Hogy fogom megmondani?

Meg mondtam, nagy döbbenetet okozva, kétségek között

maradva, annak ellenére, hogy régóta vágytam a tanításra. Otthon kiszámoltuk, hogy nehezen ugyan, de ki tudunk jönni ebből a pénzből is.

Közben meg elfelejtettem, hogy tavaly januárban nyárra ismét elvállaltuk a házigazdaságot, csak hogy a nyár utolsó hetére, amikor nekem már az iskolában lenne a helyem...

Megkerestem az igazgató urat és elmondtam neki a problémámat, ő pedig készségesen elengedett.

A feleségemmel, családommal egy új élet kezdődött számunkra, de nem gondoltam volna, hogy ennyire gyömolcsöző lesz.

Házigazdaként még nagyobb ráhagyatkozással, még több kegyelmi ajándékkal tértünk haza. Már arra a hétre is kaptam fizetést, amikor még Óbudaváron voltunk.

Közben megegyezett a volt főnököm az igazgató úrral, és úgy írták meg az órarendemet, hogy pénteken ne legyen óráim. Megkértek, hogy azon napon segítsen ki előző cégemet, és szakmailag továbbra is irányítsam az üzletet. Így már anyagilag sem kellett aggodalmaskodnunk. Közben még felhívtak Ausztriából, hogy ha van néha egy kis plusz szabadidőm, nem segítenék-e nekik néha vasárnap, de ráérek mise után kimenni, és ha úgy gondolom, délután már haza is jöhetnek a tőlünk 20 percnire fekvő faluból.

Elkezdődött a tanév, amit nagyon élveztem szakmailag, többet lehettem

otthon. A feleségemmel, családommal egy új élet kezdődött számunkra, de nem gondoltam volna, hogy ennyire gyümölcsöző lesz.

Édesanyámat gyerekkorában evangélikusnak keresztelték, de nem kapott vallásos nevelést. Egyszer csak azzal a kéréssel fordult hozzám, hogy neki hiányoznak a szentségek, és szeretne járni hittanra.

Felhívtam egy pap barátomat, aki nagyon örült, és így nagyszombaton édesanyámnak és nagynénémnek boldog bérmaszülei lehettünk a feleségemmel.

Életem egyik meghatározó Istenélménye volt, ahogy a gyermekeimmel, húgomékkal részese lehettem annak a pillanatnak, szónak: IGEN.

Tavasszal a kedvesem elkezdett munkát keresni, mert a legkisebb lányunk is óvodás lett. Négy-hat órás állást keresett, de mérnökként négygyermekes családként elég reménytelennek tűnt. Már úgy látszott, Ausztriában összejön valami, de nem a szakmájában. Akkor megkereste Tomi barátom, hogy náluk keresnek egy mérnököt, érdeklie az állás. Természetesen örömmel vette a lehetőséget, majd meglepetésünkre pár napon belül munkába is állhatott, ahol a főnöke biztosította, hogy nem hátrány a sok gyerek, mert neki is három van, és tudja, hogy ez mivel jár. A feleségem részéről meg jött az aggodalom, hogy jó, de mióta elment szülni, mennyi minden változott a szakmájában, meg tudja-e oldani a rá bízott feladatokat, illetve mi lesz a gyerekekkel, hisz ő hatra fog járni.

A szerelmemnek is tetszik a munka, én meg reggel nyolcra járok, így tudom

indítani a gyermekeinket az óvodába, iskolába. Igaz, hogy a számításainkba hiába csúszott, ugyanis a lányaimnak nem volt mindegy, milyen a copf (mondtam nekik, hogy a kalácsot meg tudom fonni, de a copfok mindig púposak, elcsúszottak lettek), nem mindig tudtam, a szoknyához milyen bugyi illik stb., stb., de ezt is megoldottuk.

Nyár elején pedig Máriazellbe zárandokolhattam gyalog, ami már régi álmom volt, igazi nagy lelki töltet volt számomra. Megtapasztalhattam még intenzívebben az atyai szeretetet, anyai gondoskodást, a ráhagyatkozás nagy

örömét. Közben idén is házigazdák lehettünk, amin szintén aggodalmaskodtunk, mert a keresztyeink elkezdtek dolgozni, így ők már nem jöhettek számításba, de jött Gergő barátom, aki az osztályából ajánlott négy lányt, s mint kiderült, nagyon ügyesek voltak.

Az Óbudavár előtti héten sógoromat 47 évesen Atyánk magához szólította. Így lehettünk részesei az első „Ég felé” – ahogy Róberték fogalmaztak: „üttörő” – hetünknek. Ahol, mint a Tábor-hegyen az apostolok, mint a zárandoklatomon, a hegy tetején azt mondtuk:

Jó nekünk itt lennünk.

Óbudaváron voltunk

A Magyar Schönstatt Családmozgalom központja Óbudavár. Akár egy definíció.

Mit jelentett eddig nekünk Schönstatt? Orsit és Pétert. Valamint, hogy működik. Szívélenség, kedvesség, szeretet, mindamelllett határozottság és tekintély járja át. Nem csoda, hogy kíváncsivá tesz. Mi is azok lettünk.

Többször invitáltak, ajánlották Orsiék a családnapiakat, de eddig gyermekeink és a nehézségek mögé bújunk. Kellett, hogy megérjen a gondolat, elfogjon a vágyakozás, megszólítson a lelkiesség – és ugyebár Kockáztatni bátor.

Hatodik gyermekünket várva jelentkezünk az elsősöknek szóló családnapiakra. A jelentkezést követően igyekeztünk minél több irodalmat beszerezni és elolvasni Schönstattról, Kentenich atyáról. Az életével, életművével való is-

merkedés egyre biztosabbá tett bennünket, hogy jó úton járunk. A rákövetkező nehézségek is. Kórházi programból kijutott ebben az évben, ránk tört a gyengeség, a fáradtság. A még látványosabb akadályoztatás végett egy keddi focin két térdszalagomat is sikerült elszakítani (olvastam, hogy ehhez nagy erőhatásra van szükség, azaz nehéz volt, de megoldottam). A következmény: erősen ajánlott keresztszalag-pótló műtét. Komolyan felmerült a családnapiak lemondása.

Péterék legifjabb gyermeke, Bernát kereszstelőjén az ideiglenes „rokkant szobában” – miközben eldicsekedtem a labdarúgói képességeimmel (már 60-os hajlítás térdrogzítóban) – kitört belőlem, hogy Óbudavárra szeretnénk volna menni, de hát a térdem...

A kérdés: Akkor mitük?

Válasz: Nem.

Akkor? – hangzott az újabb kérdés egy szintén ott ücsörgő lesántult apukától.

Ekkor leomlott a gát. Nem mondtuk vissza, hanem most már kiegyensúlyozottan (3 fiunkkal, 3 lányunkkal) elmentünk. Csodálatos volt, és csodálatos most is. Bucira dagadt kézfej (méhcsípés), három napos láz – egyik sem tudott megingatni bennünket. Alapvetően feleségemmel, Melindával közösen a zárkózottabbak közé tartozunk, mégis hihetetlenül otthonosan éreztük magunkat. A Szűzanya jelenlétének meg tapasztalása az életünkben hatalmas erővel töltött fel bennünket, azóta is táplálkozunk belőle. Nagy segítséget nyújt a mindennapok nehézségeiben, mind otthon, mind a munkahelyen. Azonban a rossz berögződések könnyen visszatérhetnek (első kereszt-

szalag-pótló műtét időpontjának lemondása), de ha nyitottak maradunk a Jóra, meg tapasztalhatjuk Isten vezetését, üzenetét. Csak el kell tudni olvasni. Esetemben ezt Schönstatt Családmozgalom falinaptár július havához kapcsolódó idézetében véltem felfedezni: „Isten nem olyan embereket akar, akik féltőn megtorpannak” (Joseph Kentenich), melynek hatására már kaptam is új időpontot.

Ezúton is szeretnénk köszönetünket kifejezni a kedves gyermekvigyázóknak, a vendéglátó Palásthy családnak,

a többi kedves résztvevő családnak, akikkel közösen meg tapasztalhattuk ezt a gyönyörű hetet, és a kedves Ther házaspárnak, akiktől a mérnöki hivatásunkban is megerősítést kaphattunk. Köszönet a Gódány házaspárnak a szeretetteljes légkörért.

Továbbá köszönet a Telenornak, T-Mobilnak és a Vodafonnak a lefedettség hiányosságából fakadó nyugodt napokért.

Köszönet Orsinak és Péternek.

Köszönöm Melindának és gyermekeinknek.

Köszönöm, kedves Szűzanya, köszönöm Istenem!

Isten keze nyoma az életemben

„Az öröm, ha nem osztjuk meg egymással, kiszárad és elillan.”
(Boldog II. János Pál)

Születésem után hamar megkereszteltek, azonban az első áldozásomra két évtizedig türelmesen kellett várnia az Úrnak, ugyanis gyermekkoromban az anyai nagymamánál vettem részt szentmisé-

ba kerültem, egyedül egy kórterembe, s újra meg kellett tanulnom járni. Ekkor többször imádkoztam, és mintha Jézussal is beszélgettem volna. A nővéreknek meséltem arról, hogy én „zongoratanár leszek”. Biztosan furcsállták ezt, hiszen alig mozdult a kezem, a lábam, de csak kedvesen mosolyogtak. A Jóisten azonban megadta a gyógyulást, és az álom valóra válását.

A Pécsi Művészeti Gimnázium után a pécsi Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolán tanulhattam. A férjem megismerésében is volt valami rendkívüli, ugyanis amikor ő éppen azt kérte a Jóistentől, hogy mutassa meg neki a jövődöbeljét, akkor én jelentem meg az után elrobogva egy autóban édesapámmal. Ezután kezdett keresni, hogy hol lát meg újra. Az esküvőnk férjem ötévi udvarlása után következett a zongoratanári diplomám előtt egy hónappal. Ez volt az a nap, amikor elsőáldozó lehettem. Csodálatos volt az esküvőnk, nagyon boldogok voltunk, ragyogtunk. A falubeli emberek sokáig meséltek erről a ritka szép lakodalomról. Felejthetetlen igenünk, megismert Géza papbarátunk, édesapám Ave Mariája szép emlékek maradnak számunkra. Szüleimtől egy kertet (aminek a művelésében a mai napig segítenek), házat kaptunk ajándékba, ami szintén a Gondviselés nagy ajándéka volt. A diploma után a Liszt Ferenc Zeneiskolába kerültem zongoratanárnak, szintén csodás módon. Ezt megelőzően ugyanis többen azt mondták nekem, hogy „itt 25

ken, mivel szinte minden vasárnap hozzájuk utaztunk Bólyra. Ő nagyon szeretne volna, hogy a kedves nővérek segítségével ez valóra válhasson, de ehhez túl rövid időket töltöttem náluk. Ez idő tájt még Szentlőrincen laktunk. Tizenkét éves koromban egy vírusos idegbénulást kaptam, amikor másfél hónapra kórház-

évig nem lesz állásom”. Ám úgy látszik, a Jóisten másképp szeretne volna, ezért egy kolléganő váratlanul Budapestre költözött. Jött is Dobos Laci bácsi, az akkori igazgató, hogy „én vagyok az ő embere”. Hamarosan kiderült, hogy ő lesz az én felkészítőm is a béralkozásra.

A béralkozásom olyan nagy lelki élményt jelentett, amit elfelejteni nem lehet. Úgy éreztem, hogy mindenkit nagyon szeretek, szeretném átölelni az egész világot. A könnyek adományát is (most már tudom) itt

csírájában megkaptam. Férjem, aki korábban volt már béralkozó, érezhetően ekkor élte át igazán ennek a szentségnek az örömet. Hála Neked, Istenünk! Kezdetől

nagy örömmel tanítottam, de nagy vágyakozást éreztünk saját gyermek után. A Jóisten nem váratott bennünket sokáig, hamarosan küldte a gyerekeket egymás után. Először egy kislányunk, utána egy kisfiunk született. Még pár évek voltak csak, amikor meghívtást éreztem a teológiai tanfolyamra. Édesanyám segítségével ezen havonta egy szombaton részt tudtam venni, és fel tudtam rá készülni. Majd újabb két gyermekünk született. Az ő születésük előtt szentmisét mondott Hargitai János atya, az akkori lelkipásztorunk.

Körülbelül 1997-től az Úr hívott a hittanoktatásra, Bíró László és Várnagy Antal atyák által. Ez hetente egy-két órát jelentett. Úgy érzem, emiatt a zeneiskolai munkámon is nagy áldás volt. A legkisebb fiunk egyéves kora óta el-

kötelezetten tartozunk a Schönstatt Családmozgalomhoz, 2006-ban beléptünk a III. Szövetségi évfolyamba, ahol a Szűzanyával szeretetszövetséget kötöttünk, és a háziszentélyünk létesítésekor megkértük, lakjék otthonunkban. A lelki napirendet próbáljuk azóta is bevasalni magunkon, több-kevesebb sikerrel. 2009-ben volt az évfolyamunk szentelése, melyen ünnepi keretek között egy, a közösségünk által készített felajánló imát mondtunk el, és még köze-

lebb akartunk kerülni Istenhez. Ezt a Jóisten nagyon komolyan vette, ugyanis a szentmise után, az agapé közben a jelenlétünkben meghalt egy egyházi ötvösművész barátunk, Ozsvári Csaba, közös-

ségünk tagja. Az ő elvesztése földi értelemben nagy fájdalmat okozott az egész közösségnek, de érezzük, hogy a Mennyeország lehet az ő jelenlegi hajléka. Azóta máshogy látjuk az életünket is. Tudjuk, hogy az Isten ajándéka, ami alatt szüntelenül sok jót kell tennünk, de Ő tudja, hogy kit meddig és mire hív itt a földön. Úgy éreztem, engem „szolgálatra” hív. (Az egész évfolyamunk jelmondata így hangzik: Tegyetek meg mindent, amit mond!)

Különös módon hallottam 2009 nyarán Szegeden a Dómban egy hangot magamban. Attól kezdve minden velem szembe jövőért elkezdtem imádkozni. Éreztem, hogy ez feladatom. Egyre fontosabbnak éreztem mások lelkét. 2012 telén észrevettem férjem betegségét, akinek azóta is fehérvérsejt problémái

Megértettem, hogy nekem az örömet kell sugároznom, amivel szebbé tehetem a férjem életét...

vannak. (Azóta másfél év telt el, és hála Istennek eddig tudott dolgozni, a kezelést még nem kellett elkezdenie!) A Jóisten a nehézségeket megengedi, mert szeretné, hogy még jobban figyeljünk rá, vegyük Őt komolyabban. Amikor diagnosztizálták férjem betegségét, se éjjelem, se nappalom nem volt, de az évfolyamunk értünk mondott kilencede nagy erőt adott. Megértettem, hogy nekem az „örömet” kell sugároznom, amivel szebbé tehetem az férjem életét, és a nehézségeinket a kegyelmi tökébe kell ajándékoznunk. Amikor kiderült férjem betegsége, naponta egy egész rózsafüzért imádkozott, imádkoztunk el. Olyan jó lenne ezt nekünk is folytatni és másoknak is komolyan venni! Elsősorban férjemért ajánlottam fel a Szentlélek szeminárium kilenc hetét, és a jó Istennek is szerettem volna több időt szánni ezáltal.

Köszönöm az Úrnak, hogy a Szentlélek Szemináriumba is elvezetett, hogy ott megtapasztalhattam a Szentlélek intenzív munkáját. Csodálatos, ahogy a testvérek hordozzák egymást, és közbenjáró imájukkal segítik a többieket. Istennek hála, olyan meglátásaik voltak, melyek teljesen igazak rám, pedig nem ismertek korábban engem. Például az imádságuk alatt elmondták, hogy „van egy érmém”, ami „védelmez” engem, és hogy a Szűzanya palástja alatt vagyok. Ez a schönstatti szövetségi évfolyamunk közösségi jelvénye a szívemben. (Nem volt akkor nálam az érme, és nem is ismertek engem a nagykanizsai testvérek.) A Jóisten áldását, kegyelmeit a könnyek adományán keresztül is megéltem, mely nagyon tisztító volt. Nagy kincseim közül talán egy találó

kis szakaszt említenék, ami az ajándék gyertyámon állt: „Keresd a békességet, és kövesd azt!” (Zsolt.34,15) Ugyanis nagy belső békére, türelemre van szükségem mostanában, és ennek az isteni gondolatnak a fényében kell látnom a nehézségeket.

Már többször segített nekem az eltelt idő alatt ez a jó tanács. Úgy is, hogy a kegyelmeit kaptam férjem rokonáéknál. Ők korábban hitetlen, bántó megjegyzéseket tettek az Egyházra, amelyeket valószínűleg hibásan hallottak másoktól, valamint rossz megtapasztalásokat szereztek, és ezeket mindig nekem célozták. Engem ez felbőszített, és nem tudtam nyugodt maradni a beszélgetések közben, de mostanában valami megfoghatatlan történt.

Valami békeszerű nyugalom áradt belőlem, amiért férjemmel együtt hálát adunk az Úrnak. Ennek következtében az történt, hogy férjem nagymamájának a gyászmiséjén odasúgta az előbb említett vitázó rokon a fülembbe, hogy ugye mi megyünk áldozni, mert akkor kéri, hogy imádkozzunk értük. Örülök, hogy nem szólnak azóta, ha például előttük imádkozunk az asztalnál, azóta tiszteletben tartják. Igazán szép az lenne, ha egyszer majd együtt tudnánk imádkozni, de ez is biztosan eljön hamarosan.

A szemináriumi időszak végén megadatott, hogy eljuthassak Rómába. Ez az utazás is egy nagy ajándék és kegyelem volt a Jóistentől. A tanítványaim hívó szülei hívtak el magukkal. Köszönjük, hogy megnézhattuk többek között Jézus lábnyomát a Quo- Vadis Dominae

templomban, ahol Szent Péternek megjelent, és nem utolsó sorban részt vehettünk Ferenc pápánk szentmiséjén a Szent Péter téren. A pápa nagy szeretettel köszönte meg a tanúságtételeket (ezért kellett most nekem is írnom), buzdított az evangelizációra, karitatív tevékenységekre, egyházi szolgálatokra. Kérte, hogy keressük a zárandoklatokat, és figyelmeztetett, hogy a közösségeket a SZENTLÉLEK vezeti! Ezt a Szemináriumban, Schönstatt Mozgalmunkban, az Egyházban és persze a mindennapi életünkben is megtapasztalhattuk. Jó, hogy megérezhettük, hogy együtt erősebbek vagyunk, és a Szentlélek karizmáit csak a közösségben tudjuk kamatoztatni. Hála Neked, Urunk, minden jótéteményedért! Dicsőség Neked most és mindörökké! Amen.

Ütemlégzés

Amikor a Nagy megérkezett, a mindenünkké vált, a rozsdás tengelye körül forgó világ egy pillanatra megállt, és Ő lett a mozgatórugó, képtelenek voltunk visszatérni az egyszerűség hétköznapijaiba, amikor a Legnagyobb Csoda bontakozott ki előttünk. Utánozzhatatlan, meghamisíthatatlan és elfelejthetetlen hónapok követték egymást. Aztán ahogy a rugdalózók sorban koptak le róla, ahogy megtette az első bátor lépéseket, ahogy kimondta az első, bugyborékoló szavakat, lassan megszokottá vált, már sokkal inkább közénk tartozott, mint abba a csilla-

gokon túli, megközelíthetetlen világba, ahova csak az egészen kicsinyeknek és az egészen hatalmasoknak van belépésük. A dackorszak elmúltával legfőbb szövetségünk és segítőtársunk lett, számos akadályt háritottunk el az Ő hathatós közreműködésével.

De sosem akartam egy gyereknél megállni, öt-hat év múlva már hiányoltam azt a feltétlen bizalmat és az öröreményt csillogó szemeket, amelyek a csecsemő sajátjai. Így pottyant közénk új csodaként a Kicsi. Egy mese volt, egy álom, újra felfedezni az aprócskák birodalmát egy teljesen más személyiségen

keresztül. A Kicsi, talán azért is, mert nővére annyira Nagy volt hozzá képest, nagyon sokáig kicsi maradt. Már elmúlt egyéves, és még mindig töretlen ragaszkodással gügyögött és kapaszkodott szoknyám szegélyébe. A Nagy pedig döbbenetes, kifogyhatatlan türelemmel fogadta el, hogy figyelmünk és időnk túlnyomó részét húga foglalja le, sőt, akkora szeretettel viseltetett Kicsi iránt, hogy a némajátékát óriási boldogsággal űző csecsemő senkinél se lehetett volna jobb kezekben, mint a Nagynál.

Később kezdett csak nehézkessé válni a dolog: a Nagy iskolába ment, kevesebb ideje maradt a csöppségre, az új környezetben pedig lassan felismerte, néha mennyivel jobb lenne egy idősebb testvér, akit taníthatni lehet, akivel igazán édes a játék; hiszen egy ekkora kis tökmagra, mint a Kicsi, borzasztóan kell

vigyázni. Az együtt töltött idő csökkent, a féltékenykedés nőtt. Mi pedig aggódva figyeltünk és vártunk, hátha megtörténik a csoda – a közbeavatkozásunk nélkül. Nem is vártunk hiába.

A Titok, a Titkok Titka ugyan nem tárulkozott fel előttünk, de az együtt lépdelés ritmusát elkaptuk, ahogy az ezzel együtt járó boldogságot is – gyermekeinktől. Nyár volt, az első nyári szünet az első küzdelmes iskolaév után. A Kicsi egy különösen nyűgös napját élte épp, olyat, amelyen az elalvásra gondolni sem lehet a féktelen ordítástól. Hogy a fáradtság készítette-e ki ennyire, a nyaralás gyűrődései vagy a balatoni levegő, nem tudom,

mindenesetre elég annyi, hogy a Kicsi zokogása már-már csillapíthatatlan volt, a Nagy pedig már aludt volna, de ekkora zajban képtelen volt rá.

Végül, amikor már végtelennek tűnő félórak óta ringattam a karjaimban a Kicsit, és beszéltem hozzá folyamatosan, a Kicsi apró karjaival ágyában fekvő nővére felé kezdett nyújtózni. Nem mervén ellenkezni vele, óvatosan a Nagy hátára fektettem – s hirtelen, mintegy varázsütésre, mind a kettő elaludt. Nagy döbbenetünkben percekig csak álltunk és bámultuk őket, mígnem a tücsökcipelés és kabócazúgás áthatolhatatlan csendjének mélyéből meghallottuk a világ egyik legszebb zenéjét: a testvérek egymásba kapcsolódó lélegzétvételeit. Ketten lélegeztek – egyazon ütemre. Talán akkor éjjel a szívük is egyszerre dobogott.

A gyűrűk ura

Mint utólag – családnapi beszélgetéseim – kiderült, nem egyedül mi kértük ékszerész ismerősünktől, hogy legyen kicsit nagyobb a jegygyűrűnk, „mert majd behízunk”. A gyűrű így nagyobb lett. Az évek során pedig nem híztam bele a gyűrűbe.

A gyűrűre tehát vigyáznom kellett. Nem igazán illett egyik ujjamra sem, pedig próbálgattam erre, próbálgattam arra. Évszakonként is változott a gyűrűvel folytatott helykeresésünk. Végül is megfogalmazódott bennem, hogy nekem (is) kell alkalmazkodnom hozzá. Többször volt (pl. amikor a kútból húztam vizet a kerti öntözéshez), hogy feleségemet kértem, hogy vigyázzon rá. Nem szerettem volna, ha kútba esik, mint oly sok más minden (tervek, álmok...).

Aztán egyik ősszel mégis elveszett, és nem tudtuk, hol, hogyan. Teltek (és múltak) a hónapok, és fél év múlva, tavasszal megtaláltuk a kertben. Feleségem emlékei szerint a rozmaringbokor mellett a nagy kövön volt. Én úgy emlékszem, hogy akkor került elő, amikor a komposztföldet elkezdtem kihordani az ágyásokra. Lehetséges, hogy utána tettem a kőre... Emlékszem, mennyire meglepődtem. Mintha rám várt volna.

Néhány év múlva újra elvesztettem. Ekkor azonban még délelőtt észrevettem eltűnését, és nagyjából be tudtam azonosítani a két lehetséges helyszínt: a kertben, illetve az udvarban tevékenykedtem, ott kell, hogy legyen. Lázás keresés, még vendégek is segítettek – hiába. Nem lett meg. Teltek az évek, eleinte folyamatosan éreztem a gyűrű helyét az ujjamon, később csak időnként. Lelki ismeret-furdalás, szégyenkezés gyötört. Újat nem akartam, valahogy úgy éreztem, hogy jegygyűrűből csak egy van, abból nem lehet csak úgy egy másikat készíttetni, meg ugyebár meglesz az még. Illetve itt is van valahol, csak nem tudom, hol.

És meglett. Négy évvel később – amikor a józan ész már igazán azt mondta velem, hogy búcsút mondhatok neki. Idén nyáron nagyobbik fiunk kiabálta a tyúkudvarból, hogy: „Papa, papa, nézd mit találtam!” Koszos volt, szaros volt – de: a jegygyűrűnk. És két perc múlva ugyanúgy fénylett, mint új korában, a belevéssett írás – amit csak mi ketten is-

merünk – ugyanolyan kristálytisztán olvasható, mint régen. Nevettünk. Hánytyúk nyelte le, emésztette meg közben? Hol járt a gyűrű? Mit jelent ez nekünk? Miért veszett el? Hogyan kerülhetett oda és meg?

Több mindent is mond nekünk a gyűrű kalandos története.

Nekünk is mélységeket kell megjárunk. „De mennél csúfabb mélybe hull le szolgálád, annál világosabb előtte orcád!” – mondja Babits Jónása. Jézus maga is elvetett kőnek nevezte magát; szolgált, megalázta magát, megmosta tanítványai koszos lábát – az emberfiának nincsen otthona, nincsen létbiztonsága. A gyűrű megjárta a komposztombot. A komposztálódó hulladékból értékes, tápanyagokban gazdag talaj lesz; a kapcsolatunknak is megvannak a maguk nehézségei, amelyeket legyőzve új élet,

új egység, életközösség teremődik. Ezeket bizalommal és nagy-nagy türelemmel kell fogadnunk.

A házasságban meg kell halnunk önmagunk számára, ha Isten szeretetével akarjuk szeretni társunkat. Szemétté kell válnunk ahhoz, hogy új, magasabbrendű élet növekedjen bennünk, belőlünk.

A kis gyűrű anyagi értéke néhány ezer forint. Összetartozásunk jeleként természetesen sokkal értékesebb számunkra. De nem ezen a jelként működő tárgyon múlik szeretetkapcsolatunk sikere. Ha egy ilyen apró tárgy is ennyire valószínűtlen körülmények között megkerül, mennyivel inkább bízhatunk abban, hogy Isten a nehézségeinkben is megoldásokat, sőt kincseket rejt el nekünk! Most már nehéz, akár kilátástalannak tűnő helyzetekben – egymásra nézve – azt is mondhatjuk: „A gyűrű is meglett!”

Nem mondhatom el senkinek

Mindig nagyon megráz, ha olyan házasságokról hallok, amik válságba jutottak vagy a felek már a váláson gondolkodnak. Régóta foglalkoztat, hogy mit tehetek én ez ellen, egyáltalán tehetek-e valamit. Van olyan, hogy egy kapcsolat megromlásának már korábban is vannak látható jelei, és még nem túl közeli ismerősöknek is nyilvánvaló, hogy gond van. Akkor mindig bennem van, hogy „figyelmeztetni” kéne őket, beszélgetni kéne velük, segítő kezettel nyújtani nekik. És mindig visszatart, hogy „de nem lehet, nem ismerem őket

eléggé, ez durva beavatkozás a magánéletükbe, mi közöm hozzá!? stb.”.

A másik variáció, amikor látszólag minden rendben van, kifelé nem mutatják, hogy problémáik vannak, és derült égből villámcsapásként ér a hír, hogy válni készülnek. Ilyenkor már valószínűleg túl vannak egy több hónapos lelkileg nagyon kimerítő időszakon, ami alatt már próbálkoztak tenni valamit az együtt maradásért, és már se a fülük, se a szívük nem nyitott arra, hogy valaki visszafordíthassa a döntésüket, hisz végre megkönnyebbültek, hogy döntöttek.

Szóval most úgy döntöttem, hogy ha nem mondhatom el senkinek, elmondom hát mindenkinek! Ha tehetném, egy reggelre teleraknám óriásplakátokkal a várost: Jó reggelt! Hogy van a házasságod? Ne várj azzal, hogy megvizsgáld! Figyelj tudatosan magadra és a férjedre/feleségedre!

Egyetlenegy válság sem hirtelen alakul ki, csak a kitörése hirtelen. Mindig vannak jelei, amik mellett nagyon könnyű elmenni, elhessegetni a zavaró dolgokat, vagy halogatni a fel-felbukkanó rossz érzések megfejtését, megoldását. Valahogy olyan ez, mint a rák. Lehet megelőzni helyes életmóddal, járni a szűrésekre, végigcsinálni egy méregtelenítést (ima, közös élménygyűjtés, elmenni egy-egy

lelkigyakorlatra vagy házaspároknak szóló előadásra). De ha már megjelennek a tünetek, érezni egy csomót, ki halogatná a teljes kivizsgálást?!

Ezután kezdődik az útkeresés, hogy mi segít. Sok mindent ki lehet és eseten-

ként ki is kell próbálni, gyógyszereket, életmódváltást, akár a kemoterápiát is. Sokszor nem lehet megúszni a fájdalmakat, a hányingert, a hajhullást. Példaként álljon itt az alábbi történet:

Ismerek egy házaspárt. Több mint tíz éve fogadtak örök hűséget egymásnak jobban-rosszban. Találkoztak Schönstattal is, és annak gyakorlati tanácsaival: heti egy beszélgetés, beszéljünk az érzéseinkről, élménygyűjtés fontossága stb. Nagyon tetszett nekik, és érezték-tudták, hogy mennyire hasznos, amit hallanak. De fiatal házasként, több pici gyermekkel, nem volt sem erejük, sem idejük arra, hogy az elméletet gyakorlatba ültessék. Sokáig ők maguk is úgy érezték, hogy mintaházasság az övék, minden rendben, nincs is különösebb gondjuk. Kívülről se mondott volna rájuk soha senki mást. Aztán az asszonynak kezdett hiányérzete lenni, sokáig ő maga sem tudta, hogy mi hiányzik. Ha felhozott valami negatívát a férjének, hogy szerintem mi nem jó, akkor többnyire összevesztek, de előrelépni nem tudtak. A végén már inkább nem beszélgettek, mert az ilyen beszélgetésekre egyiküknek sem volt szüksége. A távolság meg csak nőtt kettejük között, amit mindketten érezték... A férj úgy érezte, hogy attól romlik a kapcsolatuk, amiért sokat veszekednek, a feleség pedig úgy döntött, hogy nem erőlteti többet, hanem megpróbálja elfogadni, hogy házasságuk messze marad a schönstatti ideáltól, de többet nem veszekszik. Aztán ebben a már békésnek mondható állapotban valahogy mégis kitört a vihar. Jött az éjszakába nyúló síró beszélgetések és a nagy fájdalmak ideje. A férj megértette,

hogy a kritika nem ellene irányult, hanem a megoldást kereste, a feleség pedig egy életre megtanulta, hogy hogyan ne viselkedjen egy beszélgetés alatt. Ebben a kimerítő időszakban a feleség sokszor úgy érezte, hogy bárcsak maradt volna inkább minden a régiben. Mert nagyon fájtak az elvesztegetett évek, a félreértések, de nem csak neki. A férj is szenvedett, de ő előre menekült, kereste a kiutat. Volt időszak, amikor abba kapaszkodtak, hogy nincs mese: lehet, hogy könnyebb lenne elválni, ám a holtomig-

lan-holtodiglan esküjüket mindketten komolyan gondolták. Márpedig akkor nincs kiszállás, ebből a helyzetből kell kihozniuk a legjobbat. És elkezdődött egy nagyon lassú változás, aminek még mindig csak az elején vannak. Sokat tanultak, többek között azt is, hogy mit jelent tényleg a másakra figyelni, és saját magukat háttérbe helyezni. Most már egymásba kapaszkodva mennek előre, de még most is előfordul, hogy elvétik az ütemet. Talán egy óriásplakát segített volna nekik...?!

„Bicikli, bicikli, de gurul a bicikli...”

Elnézést kérek, de nem bírom ki, hogy ne írjam meg ezt a cikket. Az az igazság, hogy a címről nekem a kerékpározás jut eszembe.

A közös kerékpározáshoz pedig, amit mi gyakran nem ketten, hanem hatan művelünk, több fontos szabály is szükséges.

Először is, nem mindegy, ki megy a sor elején. Nem a leggyorsabb, de nem is a leglassabb. Nem a legbátrabb, és nem a túl aggódó. Nagy a felelőssége, nemcsak előre, hanem hátra is kell figyelnie, nem maradnak-e le a többiek. Nem „csuszszanhat” át a sárgán, ha mögötte jönnek a gyerekek, hiszen követik! Ugyanekkor a felelőssége a leghátsónak. Néha egy síp is jól jönne, használva a morzejeleket... Milyen nagy a felelősségünk családunk vezetésénél! Mekkora ajándék és bizalom a jó Istentől irántunk!

Mindenki úgy halad, ahogy biztonságosnak érzi. Szörnyű hallgatni: Menj

már!, Átcsusszanhattál volna!, Minek fékeztél?! Nehéz elfogadni, ha a társam fél valamitől, amitől én nem. Legyen az egy újabb gyerek, egy otthonváltóztatás, munkahelyváltás. Vagy például a sexualitásban, ha valami hajmeresztőnek tűnik a társamnak, nem erőltethetem, hatékonyabb a türelem, a szeretetből elfogadás...

A lejtőn néha nehezebb, mint hegynek fel. Eddig három szörnyű(nek induló) lejtőbaleset tanúja lehettem. Egyszer a tavasszal előkerülő biciklin a legmerekedebb lejtőn derült ki, hogy nem jó a fék. A fiam kb. 5 éves lehetett. Szerencsére időben „kisiklott”, így megúszta karcolásokkal. Nem is tudjuk elképzelni, hogy egy gyereknek milyen nehéz sokáig tartani a féket, amit sokszor nem az ő kis kezének méreteztek. A nehézségek által növekszünk, a házasságunk is. Amikor csak „gurulunk”, nem biztos,

hogyan fejlődünk. Nincs jó vége annak, ha valaki „lejtőre kerül”.

Betartjuk a féktávolságot. Tiszteletben tartjuk az előttünk haladót és tempóját, nem előzgetünk összevissza. Azaz tízig számolunk magunkban... Eszembe jut-

nak a nagycsaládi zűrés reggelek. Nálunk most úgy alakult, hogy „szakaszosan” bocsátom a családom tagjait újukra. A nagyfiúnk misére indul, aztán 15 perc múlva a férjem dolgozni, aztán a lányok iskolába, végül a kicsi oviba. Ez a megoldás különösen akkor jó, ha éppen valakik között nagy az összeférhetetlenségi tényező.

Megbízunk a vezető döntésében. Még akkor is, ha eltévedünk. Egyszer a három kisebb gyerekkel mentem egyedül, amikor rossz kereszteződésnél tértem le. Csodálkoztam, milyen vacak az út, hiszen az újság azt írta, most újították fel. Jó érzés volt, hogy a lányok nem szidtak, hanem derűsen tekinték le a plusz egy kilométert. Hát, nem könnyű néha elfogadni azt, amit nem értek. Ha egyi-

künk hoz egy döntést, azt a másik elfogadja, támogatja – legalábbis a gyerekek előtt –. ha nem értünk egyet, kettesben beszéljük meg a problémát.

Aki „csak” potyautas, annak is fárasztó az utazás. Emlékszem, amikor 20 km tekerés után háromévesünk kiszállva az utánfutóból közölte: – Vigyél, mert úgy elfáradtam! Szegényke... Az sem rossz, amikor a gyerekülésből dörömbölnek a hátsón hegynek fel: – Mami, gyorsabban!!! – és erre már válaszolni sem tudok, mert levegőt sem bírok venni! A házasságban, gyereknevelésben is figyelhetünk erre: nem biztos, hogy a másiknak most olyan könnyű. Attól, hogy nem panaszkodik, nem szakad bele a munkába, még lehetnek belül bajai. De

az is lehet, hogy a nagy baj nem is olyan hatalmas, csak egy kis panaszkodásra vágyik.

A szépségek: látjuk a tájat, könnyebb (lenne) megállni és elidőzni egy-egy szép rész mellett. Ha elég széles a bicikliút, még beszélgetni is lehet közben. Egy házaspár mondta a nyáron Óbudaváron: „Belelazultunk az életbe.” – Nem kell mindig ezerrel pörögni, a csúcson lenni. Pattanjunk bringára, lazuljunk bele az életünkbe! Álljunk meg, ha érdemes; gyönyörködjünk a hétköznapi apró örömeiben, építsünk magunknak új kerékpárutakat, minőségit, megfelelő alappal, és indulás DE-RÚVEL A JÖVŐBE!

Kedves Barátaink! Kedves Schönstatt Családunk!

2013. július 25-én volt egy éve, hogy János meghalt. Nagyon hiányzik a fizikai jelenléte, azonban állandóan érzem másfajta jelenlétét, gondoskodását, ami természetes síkon nem értelmezhető.

Sokszor voltam reményvesztett és kétségbeesett az elmúlt időszakban, de mindig érkezett segítség: egy jó gondolat, ami megmutatta a következő lépést, egy jó barát, aki meghallgatott, vagy adott egy telefonszámot (pl. a fűnyíró javítóét).

Egyedül mentem az Ágostonnal középiskolákat látogatni, és töltöttem ki a jelentkezési lapját. Aztán jött a bérmlása, a ballagása az apa fizikai jelenléte nélkül.

Egyedül kell leülnöm a gyermekeinkkel szemben, ha „beszélni” akarnak velem.

A keresztfiam megnősült, és engem kért fel esküvői tanúnak. Szép volt meg tapasztalni, hogy tiszta szívből tudtam velük örülni.

Télen nem szoktam vezetni. Az elmúlt télen iszonyú sok hó esett, és jöttek a barátok és segítettek, aztán erőt gyűjtöttem és legyőztem a félelmeimet. Autóba ültem

és rájöttem, hogy nagyon jó és stabil autónk van, amivel bátran és biztonságosan közlekedhetek havas utakon is.

Sokszor imádkozom azért, hogy legyen erőm megoldani az adódó feladatokat, és ha reálisan tekintek vissza az eltelt évre, a jó Isten mindig megadta az erőt és ráadásként adott sok-sok ajándékot is. Sajnos most nincs időm leírni, de egyszer majd talán sikerül, hiszen ez az egész Schönstatt Család érdeme is, akik imáikkal, áldozataikkal segítenek, hordoznak minket.

Július 25-én, csütörtökön 20 órakor szentmisét ünnepeltünk Gyenesdiáson a diási templomban. Jánosért, az ő lelki üdvéért ajánlottuk ezt a szentmisét, de egyben hálaadó szentmise is volt, megköszöntük a Jánostól még életében kapott szeretetet és segítséget, és megköszöntük az elmúlt évben megtapasztalt segítségét és közbenjárását is.

Szeretettel és hálátelt szívvel köszönte Benneteket és köszönöm az értünk ajánlott áldozataitokat, imáitokat!

Vértessaljai Vali

A mennyei alelnök

2012. augusztusában a szentantalfai körjegyzőségtől felszólítás érkezett, hogy mutassuk be az idegenforgalmi adóval kapcsolatos dokumentumainkat, mert az óbudavári önkormányzat kevesli a befo-

lyó összeget. Számomra teljesen nyilvánvaló volt, hogy a Schönstatt Központban önkéntes munkát végző résztvevők az Egyesület alkalmazottainak minősülnek és ezért nem kell adót fizetniük. Éreztem

azonban, hogy ez a meggyőződés nem lesz elegendő jogi alap, hiszen a körjegyzőség álláspontja szerint nem vagyunk vállalkozók, így nem hivatkozhatunk a munkavállalóink adómentességére.

Jánost kértem, hogy mint az Egyesület immáron a Mennyben tartózkodó alelnöke, legyen szíves segíteni. Lefeküdtem este, tele volt a fejem ezzel az üggyel, de azért elaludtam. Reggelre kelve világosan

állt előttem a szükséges érvelés. Az önkéntes munkások számára az Egyesület teljes ellátást és szállást biztosít. Így az idegenforgalmi adót utánuk az Egyesületnek kellene megfizetnie. Társadalmi szervezet lévén, mivel nincs adóköteles mértékű vállalkozási bevételünk, mentesülünk mindenféle helyi adó megfizetése alól. Ezt az érvelést a jegyző asszony is elfogadta, azóta is ezt a rendszert alkalmazzuk.

János bácsi – a segítő

Fiunk nagyon rosszkedvűen jött haza az iskolából. Láttam, hogy valami nyomasztja. Beszélgettünk, és elmesélte, hogy nekiment az egyik fiú, akivel már hosszabb ideje gondolai voltak. Ő sem hagyta magát, nagy bunyó lett a dologból, és ő maradt alul. Ez még nem zavarta volna, de a támadó megfenyegette, hogy folytatása is lesz a dolognak, majd más-

nap hozza a haverjait is. A legrosszabbul az esett neki, hogy a saját osztálytársai sem álltak ki mellette, inkább csak névtelenek az eseten, és biztatták az ellenfelet.

Nem félt elmenni másnap az iskolába, mert úgy érezte, meg tudja védeni magát, de érezhetően tartott a várható eseményektől. Nekem is nagyon rosszul esett a dolog, és teljesen tanácstalan voltam. Bemenjek az iskolába? Beszéljek a tanárokkal? Tegyek feljelentést? A fiam azt mondta, ne tegyem, mert ettől csak még jobban elmérgesedne a helyzet. A támadó fiú szüleiivel beszélni teljesen felesleges lett volna, ezt már korábban tapasztaltuk.

Imádkoztunk a háziszentélyben, és jó gondolatunk támadt. A fiunk bérmaszüleinek szerette volna Jánost és Valit megkérni, de János sajnos ezt már fizikai valójában nem vállalhatta. Megkérte hát őt gondolatban, hogy segítsen neki. Haszon oda, hogy a másik fiú békén hagyja őt, elrendeződjön az ügy, ne kelljen verekednie. És János meg is tette, amit kellett. A tanév hátralévő nagyobbik részében már nem volt több összetűzés.

Szüntelenül dicsérni az Istent

Július 27-én Ozsvári Csaba születésének 50. évfordulója alkalmából mintegy 150-en jöttünk össze a zugligeti templomban. A szentmise után Csaba urnájánál imádkoztunk. Megemlékeztünk az éppen egy éve elhunyt Vértessaljai Jánosról is. Ezek után átsétáltunk a Cserkészotthonba, ahol Csaba egy-két műve valószínűleg, sok-sok pedig fényképen megtekinthető volt. Imri, Csaba felesége mesélt Csaba kiállított személyes tárgyairól is. Munkaeszközei, íróasztala, egy-két rojtosra olvasott könyv, szalmakalap idézte meg Csaba műhelyének milióját. Egy új dokumentumfilm összeállítás is készült erre az alkalomra. Csaba saját írásaiból hangzottak el benne részletek. Jó és csodálatra méltó volt hallani komoly, kristálytiszta gondolatait. Aki ismerte személyesen, az meggyőződhetett róla, hogy szavai mögött hiteles, állandóan a jóra törekvő hétköznapiak és alázatos lélek állt. A következő részletben a liturgikus művészetről vall:

„A művészet célja abban foglalható össze, hogy nagy érzelmi hatást keltve képessé tegye a lelket a szenvedélyes életre, a jóra, szépre, és felkészítsen a halálra, az Istennel való találkozásra. Nem az a célja, hogy az Istent lehozza közénk, hanem hogy az embert felemelje magasabb régiókba. A legnagyobb mélységeket és a legnagyobb magasságokat csak az igen komoly erőfeszítések árán szü-

letett remekművek képesek közvetíteni az emberek számára. A Jézus Krisztus szolgálatába szegődött művészet különös, magasztos feladata, hogy szüntelenül dicsérje az Istent, megőrizze a világ számára Jézus Krisztus arcvonásait, és az embert újra Jézus Krisztus közelébe helyezze.”

Ezek nemcsak nagy szavak, hanem az ő mindennapjait átjáró eleven élet. Szavait a saját életemre is vonatkoztatom. Nemcsak az ötvösművész feladata, hogy Krisztus alakját és jóságos arcát felmutassa a világban. Ez a mi hivatásunk is.

„Semmit nélküled, semmit nélkülem!” Ketten egy ütemben

Bevezetés

Felvillan előttem egy kép: a zenétől hangos bálteremben egy táncoló pár. Nem csinálnak semmi rendkívülit, de mégis feltűnik a nagy összhang a táncukban. Egy ütemre, de nem egyformán; egymáshoz alkalmazkodva mégis egyéni lépésekkel táncolnak. Érződik róluk, hogy örülnek a táncnak, egymásnak, a szépen megoldott fordulatoknak...

Majd egy másik jelenet tűnik fel: a futballpályán két csatár halad az ellenfél kapuja felé. Egymásnak passzolgatnak, egy ütemben haladnak. Megértik egymást, ötletesen összejátszanak, és gyönyörű góllal fejezik be kettősüket...

Próbálom megfejtetni, mi ez. Egy közös cél érdekében önként vállalt alkalmazkodás, de ugyanakkor kreatív, felelős együttműködés is...

Ez valami egészen más, mint amikor a vezető menedzser havonta értékeli a munkatársak munkáját, és aki nem megfelelő ütemben húz, azt lecseréli. Itt ugyanis csak egyvalakinek van felelősége, a többinek pedig marad a szolgai engedelmesség (ha nem akar repülni).

Kentenich atya tanítása¹

„A Schönstatt-család térségében közös felelősséget hordozunk: egyén az egyénért, a család nagy küldetéséért. Mit

jelent ez részleteiben? Hogyan kell erre nevelnünk? Miután a (hivatalos) tekintély iránti szolgálatkészség a mai társadalomban hajótörést szenvedett és egyre inkább hajótörést szenved, rendkívül erőteljesen arra vagyunk ráutalva, hogy az engedelmesség korábbi szolgálatkészsége helyett ma az egyén vegye magára a felelősséget minden közösségben.

Ma a felelősségben osztozó engedelmes magatartásra, (felelős) szolgálatkészségre; együttes felelősségre van szükség.

Ki kell tartanunk ez eszmény mellett minden területen. A felelősségben osztozó önállóságra kell nevelnünk; a belső és a külső szabadság felelősségteljes használatára. Ez a nagy feladatunk. Emiatt tehát az egyénnek rendkívül erős felelősségtudatra van szüksége; önállóvá kell válnia az ujja hegyéig; meg kell tesztítenie önmagában közösségének eszményét. Ha nem ilyen, akkor arra kell számítanunk, hogy holnapután a közösség, mint olyan átkozottá és használhatatlanná válik a mai kor számára. Már korán, rögtön családjuk történelmének kezdeténél kifomáltuk (a jelmondatot):

„A szövetség – én vagyok!” Ez ma így hangzik: „A (Schönstatt) család – én vagyok!”

Enyém tehát a megtiszteltetés, hogy családjuk becsületéért a személyemben

felelős lehetek. Nekem kell ugyanakkor a család gondját is önmagamban megoldanom. Mi (schönstattiak) úgyszólván erre vagyunk kitalálva, rendelve.

Az engedelmességünk lényege tehát a szolgálatkészségben áll. A közös célunk érdekében szolgálatba állítom magam. Tehát nem az a fő, hogy a fát megkopasszuk, megfosszuk leveleitől, hanem, hogy a fa teremjen. Arról van szó, hogy az életemet teljesen egy feladatnak szentelem szolgálatkészen (a feladatom iránt). Ha ez másoktól való függőségben történik, akkor is igyekszem mindig a felelősségben is osztozó szolgálatkészséggel cselekedni. Ez pont az ellenkezője annak, amit korábban tanítottak.

A valódi, igazi nagykorúság nemcsak értelmi, nemcsak akarati, hanem érzelmi nagykorúság is. Kitűztük-e ezt már valaha is célunkul? Elvárjuk-e magunktól mint nevelőktől az érzelmi nagykorúságot? Talán másoktól nem kívántuk meg, magunkat pedig fölmentettük, és mindenféle belső zűrzavarnak engedtünk játékeret, mely szétzilálta életerőnket, ahelyett, hogy bensőleg szabad emberként megszabadultunk volna az önmagunk körül való forgásból.²

Pl.: Tétélezzük fel, hogy spirituális vagyok, és az előjárómtól, a rektortól olyan utasításokat kapok, melyek a meggyőződéseim szerint tévútra viszik az egész közösséget. Akkor nemcsak jogom, de kötelességem is őszintén fellépni a rektorommal szemben, és a körülményeknek megfelelően szolgálatot tenni az előjárómnak.

Lassan hozzá kell szoknunk, hogy szóhoz engedjük magukban jutni ezt a gondolkodásmódot, ezt a nagyobb önállóságot.

Érzik ugye, hogy ami kezdettől fogva a családjuk sajátja volt, amit kezdettől fogva a család térségében ápoltunk (a szabadság és önálló felelősség szellemét), azt kell ma továbbra is a legjobban ápolni, mélyebben ápolni és gyümölcsözővé tenni. Ez természetesen nem megy válságok nélkül; vagyis kockáztatnunk kell.

De mivel a Jóisten eddig is a családjunkat minden időben eszerint kormányozta és vezette, ezért kitarthatunk ama meggyőződésünk mellett, hogy a Jóisten a családjunkat át fogja vezetni a mostani válságokon és dzsungelen is.”

Mit tehetnénk azért, hogy ketten egy ütemben éljünk?

¹ Részletek a KKE 4.1.19–20. Kentenich szöveggyűjteményből. Amit Kentenich atya itt a vallási közösségekről és azok előjáróinak tekintélyéről mond, sok vonatkozásban érvényes a házaspárookra és a szülői tekintélyre is. (A szerkesztő megjegyzése.)

² Nem könnyű mindig helyesen dönteni az „én” jogos szükségletei és azoknak a feladat által követelt megtagadása között. Az itt elhangzottak elsősorban nevelőknek szólnak, akik mintegy előjárói állásban is vannak. De természetesen érvényes a „másik oldal” számára is.

Kereshetünk egy gyakorló terepet, ahol könnyen megy az együttműködés, egymás kiegészítése. Pl.: vendégséget rendezünk: én porszívózok, te felmosol; én csinálom a salátát, te grillezel; én sütöm a süteményt, te az itálról gondoskods; én beszélgetek a nőkkel, te a férfakkal stb.

Persze önkéntelenül is mindig a gondok, nehézségek tolakodnak az előtérbe. Milyen szép is lenne, ha a gyerekek nevelésében is „ketten egy ütemben” lépnénk fel; vagyis egymást erősítve,

egymást kreatívan kiegészítve és összhangban tudnánk itt munkálkodni! Ha az apa vállalná az igazi apai feladatokat, és az anya anya lehetne!

De még ha ezt meg is oldanánk, biztosan marad más tennivaló. Ezekre alkalmazhatnánk Jézus szavait: „Nélkülem semmit sem tehettek!” (Jn 15,5) Vagyis ha csődöt mondunk, ha nem tudunk megbirkózni egy feladattal, akkor odafordulhatunk Hozzá, mondván: Most Te jössz! Kérlek segíts! És bizalmunk jeléül felkészülünk (egy kis) halálugrásra.

„Menjetek és tegyetek tanítványommá minden népet”

Jézus e szavait ma a fiatalokhoz intézi. Szép élmény volt a világtalálkozón való részvétel, az, hogy a négy égtájról érkezett fiatalok közösen élték meg a hitet. Ám most neked menned kell, hogy ezt az élményt közöld másokkal is. Jézus arra hív, hogy légy tanítványa ebben a küldetésben – mondta homíliájában a pápa.

A szentmise olvasmányai három kulcsszót tartalmaznak: „menjetek”, „ne féljete”, „szolgáljatok”.

Az első tehát a „menjetek”. Rio-ban itt ezekben a napokban a Jézussal való közös találkozás szép és örömteli él-

ményében volt részük. Ez azonban nem maradjon bezárva életükbe, a plébánia, a mozgalom, a közösség kis csoportjába. Ez olyan lenne, mintha elvonnánk az oxigént a tűztől, a hit ugyanis olyan, mint a tűz, a láng, amely annál jobban lobog, minél jobban osztozunk benne, hogy mindenki megismerje, szeresse és megvallja Jézus Krisztust, a világegyetem és a történelem Urát.

Figyelem, Jézus nem azt kéri, hogy menjetek, hogy ha lesz hozzá kedvetek és egy kis időtök! A hitélményben való osztozást, a tanúságtételt, az evangélium hirdetését az Úr Jézus az egész egyháza-

vagyis személy szerint rád is bízta. Ez egy parancs, ám nem a hatalomból, hanem a szeretet erejéből fakad, hiszen Jézus teljesen nekünk ajándékozta magát, hogy üdvözítsen minket és megmutassa nekünk Isten szeretetét és irgalmát. Nem szolgálunk tehát, hanem szabad emberek, Jézus barátai és testvérei, aki nemcsak küld minket, hanem velünk is van ebben a küldetésben.

Hova küld bennünket Jézus? Mindenkihez, határok nélkül. Az evangélium nem keveseknek van fenntartva, hanem mindenkié. Nem kell félni attól, hogy elvigyék Krisztust minden környezetbe, azokhoz is, akik a legtávolibbnak és közönyösebbnek tűnnek, az életük perifériájára. Az Úr Jézus mindenkit keres, és azt akarja, hogy érezzük irgalma és szeretete melegét.

A szentmise olvasmányainak másik kulcsszava: félelem nélkül. De hogyan hirdessem az evangéliumot, ha nincs rá megfelelő készségem. „Kedves barátom – hangzott a pápa válasza –, az ijedtség nem sokban különbözik attól, amit Jeremiás érzett, aki ugyanolyan fiatal volt, mint ti, amikor Isten meghívta őt, hogy legyen prófétája.” Jézus ezt ígér-

te tanítványainak is: „Én veletek vagyok minden nap.” Ez valóban így van, Jézus soha nem hagy bennünket egyedül, mindig mellettünk halad.

Jézus nem azt mondta, hogy menj, hanem azt, hogy menjete. Együtt hív meg bennünket. „Kedves fiatalok, éreztétek tehát az egész egyház társaságát és a szentek közösségét ebben a küldetésben! Ha közösen nézünk szembe a kihívásokkal, akkor erősebbek vagyunk, felismerjük, hogy több energiával rendelkezünk, mint gondoltuk. Ferenc pápa ezután a fiatalokat ide elkísérő papokhoz intézte szavait és arra kérte őket, hogy továbbra is nagylelkűen és örömmel kísérik útjukon a fiatalokat, hogy azok ne érezzék magukat egyedül, amikor elkötelezik magukat az egyház szolgálatában.

A harmadik kulcsszó: a szolgálat. A szentmise elején felhangzott zsoltár így hangzik: Énekeljete új éneket az Úrnak. Engedjete, hogy életetek azonos legyen Jézuséval – kérte a pápa –, hogy az ő érzései, gondolatai, tettei töltse el életeteket. Pál apostol mindenki- nek a szolgálója lett, hogy hirdesse Jézust. Evangelizálni azt jelenti, hogy én magam elsőként tanúsítom Isten szeretetét, lemondok az önzésről, és megmosom testvéreim lábát, Jézus módjára.

Ferenc pápa homíliáját ezzel a fiatalokhoz intézett felhívással zárta: „Jézus Krisztus, az egyház és a pápa számít rátok. Mária, Jézus és mindannyiunk Édesanyja oltalmazzon benneteket gyöngédségével. Menjetek és tegyetek tanítvánnyá minden népet!”

(A szöveg a Vatikáni Rádió honlapjáról oldaláról származik.)

Még egyszer a beszélgetésről

Még valamit az egymással való beszélgetéssel kapcsolatban szeretnék mondani.

A beszélgetés azt jelenti, hogy odafordulok a társamhoz, és törekszem arra, hogy megértsem őt. A beszélgetésben a megértés a legfontosabb. Ha megvan az az érzésük, hogy a társuk megérti Önöket, akkor ezt mondják meg neki!

Hagyjanak időt egymásnak. Az emberek különböző utakon jutnak el egymáshoz. A megértésnek különböző útjai vannak. Egy bögő meg egy dob könnyen megérti egymást. Egy briliáns meg egy tank nehezen érti meg egymást. Nem szabad abból kiindulni, hogy a kettejük megértési mechanizmusa ugyanolyan. Ez csak egyszerű, primitív dolgok esetében lehetséges. Pl. ha cipőt veszünk, akkor meg tudjuk értetni magunkat az eladóval. Vagy ha tanulmányi vizsgákat teszünk. Ezek a kommunikáció primitív folyamatai. Ha az orvos beteget vizsgál

meg, az már nem ilyen primitív folyamat. Akkor szükség van arra a készségre és képességre, hogy a finom rezdüléseket is észrevegye. Természetesen itt is el-

járhatok mechanikus módon. Megmérem a vérnyomást, a hőmérsékletet stb. Aztán megnézem a táblázatomban, hogy milyen orvosságot kell adnom. De akkor nem vagyok jó orvos. Ha a társamat akarom megérteni, akkor látnom kell, hogy milyen finom zeneszerszámmal van dolgom.

Az egészen kis dolgok iránti érdeklődés jelenti a beszélgetést.

Ne futkossanak összevissza ebben a világban, keresve, hogy ki tudja Önöket megérteni! Ezt a 15 évesek csinálhatják. Olyan magányosnak érzem magam! Senki sem ért meg! Milyen nehéz az életem! A vágyódásom a messzeségbe árad! Nem, nem, nem barátaim! Itt van a társam, és nem tudom megérteni őt. Szűzanya, Te megérted. Add, hogy én is egy kicsit megértsem!

Akkor elkezdődik egy fontos folyamat. Jelen lenni és befogadni. Kentenich atya nagyon sokszor mondta: ezt az embert befogadtam. Ez érdekes munka: befogadni. Ha valakit magamba befogadok, akkor az él bennem. Ami őt megindítja, mozgatja, az engem is megindít. Az ő gondolatai az enyéim is. Vannak emberek, akik erre természetüknél fogva képesek. Én erre nem vagyok képes természetemnél fogva. Az egyetemen szörnyű ember voltam. Vitatkoztam, és általában nyertem. Útközben volt egy

pár hulla, és az igazság győzött. Én. A körökben nagyra tartottak, kicsit féltek is tőlem. Valószínű nem szerettek.

Akkor pap lettem. Tudtam, hogy Kentenich atya valami mást mond a beszélgetésről, mint amit én csinállok. Aztán elkezdtem dolgozni. Föltettem magamban, hogy minden apró dologgal törődni fogok, ami a többieket érinti. Ezt egy osztályban fogadtam meg, 10 éves fiúk között. Aztán jött egy kisfiú.

„Tilman atya, nincs meg a dzsekim.” Én teológiát tanultam. A világ értelméről tudtam. Tudtam, hogy új világ van születőben, és én hivatta vagyok ennek építésére. Tudtam, hogy Schönstattnak nagy küldetése van. És akkor hiányzik egy dzseki. De éppen ez volt az én különleges jóföltételem. És akkor végig gondoltuk, hogy hol lehet a dzseki. Minden értelmi képességemet mozgásba hoztam. Hol lehet a dzseki? Igazán nehéz munka volt. Nem találtuk meg. És én tényleg szomorú voltam. Még ma is látom a fiút magam előtt. Három nappal később ismét hittan óra volt. Az óra elején a fiú kijött hozzám: „Tilman atya, megvan a dzseki”. Mindketten nagyon örültünk.

Kentenich atya azt mondta: én kezdettől fogva a rám bízottak minden tyúkszemével törődtem. A Mária-nővéreknel ünnepélyes beöltözés volt, és ott volt az egyik Nővér-jelölt édesapja, egy egyszerű parasztember. Kentenich atya köszöntötte a szülőket. Ezt a parasztembert is. Gyorsan felébredt a parasztemberben a bizalom Kentenich atya iránt, és elmondta, hogy nem volt könnyű eljönnie otthonról, mert a tehénnek most kell borjaznia. Hosszú idő múlva egyszer néhány atya úton volt. Egyikük szólt, hogy itt van ennek a nővérnek az otthona. Kentenich atya mondta, hogy menjenek be. A parasztember zavarba jött, hogy ilyen előkelő vendégei érkeztek. Kentenich atya első kérdése az volt: mi van a tehénnel?

Az egészen kis dolgok iránti érdeklődés jelenti a beszélgetést. Érdekelnek az egészen apró dolgok. Ezek az érintkezés formái. Vannak emberek, akiknek arra van szükségük, hogy egészen közvet-

nül szóljanak hozzájuk. Vannak, akik ezt egyáltalán nem szeretik. Ők az egészen halk, gyengéd, a messzeségből jövő megérintést szeretik. Ha nekik mélyen a szemükbe néz az ember, és azt mondja: „igazán nagyon szeretlek, nagyon szép vagy”, attól minden bajuk lesz. Mások viszont éppen erre a személyes kapcsolatra vágnak.

Milyen a mi kapcsolatunk? Mikor érzem magam legközelebb a társamhoz? Ez különböző. Az egyik azt szereti, ha mondjuk neki: szeretlek. A másik talán csak annyit akar: köszönöm, és a szíve mélyén boldog. Mikor vagyunk közel egymáshoz? Mikor érzem a legerősebben a közelségedet? Sok szóval, vagy szó nélkül? Ezt kell tudnunk, és kimondanunk egymásnak. Mikor érzem a közelségedet?

Mi az örök szerelem? Állandóan szerelem!

„Nem éreztem a szerelem áramlását, nem éreztem magam mellette szabadnak, ezért volt bátorságom kilépni a házasságomból” – mesélte az egyetemi képzésen egy csoporttársam. „Én is ugyanígy vagyok – veszi át a szót egy másik –, nem éreztem, hogy a férjem igazi nőként nézne rám. Halálosan untam, hogy mindig minden ugyanaz. Az új párom istennőként tekint rám, úgy érzem, megszépültem mellette, szinte sugárzom...”

Istenem, nyilall belém a felismerés, én sem érzem a szerelem áramlását, vagy pontosabban fogalmazva, voltak, vannak időszakok, amikor nem. Van, hogy halálosan fáradt vagyok, van hogy a férjem az. Van, hogy a gyerekeimmel kapcsolatos teendők, aggodalmak annyira betöltik a lelkemet, hogy szinte nem jut hely benne másnak. És van, hogy harag van bennem, hogy a férjem hogyhogy nem képes aggodni. Van, hogy a munkám foglalt le tel-

jesen, és van hogy ő dolgozik rengeteget. És vannak betegségek, nyavalyák, súlyos bajok a szűkebb, tágabb családban, amik kínoznak, amik törődést, ápolást igényelnek. És vannak nyűgös, borús, száraz időszakok, amikor fogalmam sincs, miért, de a vevőkészülékem alig-alig érzékeli a szeretetáramlást, viszont annál inkább kifinomult a csípősnek vélt utalások, gonoszkodónak hitt megjegyzések vételére, sőt felnagyítására.

Ezek szerint én gyáva vagyok, mert nem lépek tovább?! Én vajon nem érdemlem meg, nem vagyok méltó rá, hogy istennőként a tenyerén hordozzon egy férfi, hogy a szerelem a hetedik mennyországba repítsen?!

Kisfiunk vagy tíz évvel ezelőtt óriási felismeréshez segített hozzá. Három éves lehetett. Épp főztem, ő a ház mögötti szaletliben játszott. Egyszer csak kiabálni kezdett:

– Anya, gyere!

– Mi van, kisfiam? Mit csinálsz?

– Nézd, szerelem!

– Micsoda?

– Szerelem!

Romantikus női agyamban rögtön a mindent elsöprő nagy érzés jelent meg: a kisfiam talán a maga kisovis módján szerelmes? Biztosan az, hiszen pár hete azzal állt elő, hogy szeretné feleségül venni az

egyik kis ovistársát, Dalmát, csak azt nem tudja, ezt mikor mondja meg neki. Akkor azt feleltem, hogy előbb végezze el az óvodát, aztán az általános iskolát, aztán a gimnáziumot, aztán az egyetemet, és majd akkor. Jó, nyugtázta kisfiam beletörődve, de hányat kell még addig aludni? Ezzel a háttérinfóval a fejemben hagytam a konyhában csapot-papot, rohantam hátra, mert méltónak talált arra, hogy megossza velem élete nagy élményét. Mit látok? Egy lomtaninitásra ítélt fotelban ülve nagy gonddal szerel egy játékaútót a műanyag csavarhúzójával: „Anyá, nézd, elromlott, megszerelem.” És valóban, a kisjárgány, az a csavaros fajta, amit össze és szét lehet szedni, aminek az kereké korábban kiesett, újra gurul.

Hát ez a szerelem? Ez is a szerelem? Elromlik, és én szerelem! Értékesnek tartom, ezért nem hagyom, hogy tönkremenjen. Ebben a fogyasztói világban nem eldobom azt, ami nem működik tökéletesen, hanem igyekszem megjavítani. Már akkor, amikor még kicsi a baj. De ehhez figyelni kell az apró rendelkezésekre: mellézközejelekre (fájó elszólásokra), megöklökenésekre (félrenézésekre, kínos csöndekre), el-elbotlásokra (haragos dühkitörésekre), eldugulásokra (mikor nem találjuk a szavakat egymáshoz), mert vannak olyan nagy törések, amiket szinte lehetetlen megjavítani.

És akkor kérem férjemet, vagy ő kér engem, hogy centríroztassunk, hogy szét ne morzsolódjanak a házasságunkat mozgásban tartó abroncsok (igyekszünk megkeresni, újra kapcsolatba lépni életünk középpontjával), nagygenerált végzünk (lelkünket megtisztítjuk a szentgyónásban), olajozunk (leülünk a háziszentélyben),

ragasztunk (átbeszéljük a sérelmeket), polírozunk (közösén csinálunk valamit, együtt dolgozunk vagy kapcsolódunk ki, korán lefekszünk).

De megéri ez a sok vesződé? Ha ez a szerelem, egyáltalán kell ez a sok fáradozással járó szerelem? Nem könnyebb belemenni egy új kapcsolatba, ami jól szuperál, ami úgy csodálatos, ahogy van, amit nem kell javítgatni, mert egyszerűen nagyszerű?!

És akkor elgondolkozom: a mi kapcsolatunk is valamikor ilyen volt. Az elején. Ő volt a legcsodálatosabb férfi számomra. És én is csodálatosnak látszottam. Ezért választottuk egymást. És ahogy teltek az évek, láttuk, hogy bár valóban csodálatos a másik, de ahol fény van, ott van árnyék is, sőt ami túlságosan ragyog, a szemünket is bánthatja. Ugyanez egy ragyogónak induló új kapcsolatban újra lejátszódik, hiszen nincs tökéletes ember. És akkor kerülhetek cseberből vederbe, sőt akár egy sokkal rosszabb vederbe.

Míg én elgondolkoztam, csoporttársaim beszélgetése hosszan folyt tovább, új irányt vett fel, többen is bekapcsolódtak (az épp együttlévő társaságban rajtam kívül senki nem él már az első házastársával). Ilyen mondatok hangzottak el:

– A gyerekeim nem tudják elfogadni a kedvesemet, pedig ő nagyon igyekszik, képtelenek feldolgozni, hogy nem az apjukkal élek. És engem sem tekintenek az övéi anyjuknak.

– Az anyémek elfogadják, de ő nem léphet fel velük szemben úgy, mint egy apa, olyan határozottan, férfiasan, mert egyszerűen ő nem az apjuk, ő inkább

Lánytábor (13–15 évesek)

olyan, mint egy barát: javasol, esetleg tanácsot ad, de képtelen határozottan fellépni, mert nincs joga hozzá. A volt férjem sem tud már, mert abban a pár napban, amit együtt töltöttek, inkább kényeztetni, mint nevelni őket. Hiányzik, különösen a fiamnak, az erő.

– A volt felesége egészen másként neveli a gyerekeiket, mikor kéthetente nálunk vannak, majd' megőrülök, úgy kikészítenek a viselkedésükkel, pedig nagyon igyekszem, hogy valahogy egyensúlyt teremtsék.

– Nálunk a sajátjaimmal is ez a helyzet: az új nő mindent megenged neki, rólam lekezelően beszélnek, alig tudom helyretenni a gyerekeimben mindazokat a benyomásokat, amik ott érik őket.

– Borzasztó látnom, hogy a fiamat semmilyen fiús sport nem érdekli. A múltkor kosaraztam vele, úgy dobta csuklóból a labdát, mint egy elkényeztetett lány. A volt nejemnek olyan pipogya partnere van, hogy nem képes megtanítani, hogyan kell a labdát rendesen eldobni. Félek, hogy az igazán macsós dolgok kimaradnak az életéből, mert keveset lehetek vele. Felnőttként olyan kényes lesz, mint egy primadonna.

– Nem csak a gyerekeit kell elfogadnom, hanem a párom anyját, apját, rokonait, és azok közül nem mindenki állám mellett, sőt, sokan fúrnak.

– Az ünnepek borzalmasak! Különösen a szenteste, a születés és névnapok. Harc az exemmel amiatt, kinél legyen a gyerek. Úgy érzem, a szívem kettétörik, mikor például szenteste az apjukkal vannak, míg én az új párom gyerekeinek próbálom a karácsonyi idillt eljátszani.

– Bár már évek óta elváltunk, nem tudom feldolgozni, hogy az új nő is született neki gyereket. Életünk legcsodálatosabb eseménye, amiről azt hittem, hogy csak velem élheti át, mással is megismétlődött. Ezzel egészen megszűnt az, hogy különleges vagyok neki. Válásakor eszembe sem jutott, hogy ettől majd kiborulok.

– Nem tudok a párommal kettesben lenni, az exek mindig ott vannak mélyen legbelül. Mikor a kezét fogom, úgy érzem, láthatatlanul ők is velünk vannak.

...

Kiszól a tanár a teremből, kezdődik a következő óra, így megszakad a beszélgetés. Az előadáson van időm visszatérni a korábban hallottakhoz és a kavargó gondolataimhoz: Nagy erő, hogy a házasság szentség. Nagy erő, hogy komolyan gondoljuk azt, amit az esküvőnkön fogadtunk, és nem forgácsolódunk szét új kapcsolatok kiépítésében, hanem minden erőnkkel a sajátunkon dolgozhatunk. De még akkor is, ha a kegyelmi hatást gondolatban félreleteszem, és csupán pragmatista szempontok szerint gondolkodva egy képzeletbeli mérleg serpenyőjébe helyezem a válás utáni „újjaszületett” élet, valamint a házasságom előnyeit és hátrányait, egyértelműen arra a következtetésre jutok: a szerelemnek, akár csak minden embernek, sok arca van. Vidám, haragos, önfeledt, elgondolkodó, szép és megfáradt, és még ki tudja hányféle. A szerelem is sokféle lehet, változik az idő folyamán, számunkra nem csak főnév, hanem ige. Ha elromlott, ha dőcög, ha mellézközelek vannak, szóval, ha nem működik elég jól: én szerelem, te is szereled, ugye, ő is szereli, mi szereljük, ti is szerelitek, és ők is szerelik. Megéri!

Ez volt életem első schönstatti lánytábor. Izgultam, talán még egy kicsit félttem is, de leginkább kíváncsi voltam, mert annyi jót hallottam róla.

Aztán elkezdődött és rájöttem, hogy semmi okom a félelemre. Itt mindenki olyan, mint én, senkit sem esznek meg, és a programok egyre szuperebbek.

A hét témája a világvallások voltak. A vezetők csoportokra osztottak minket, verset kellett írunk, és címet rajzolni arról a vallásról, amit kaptunk (buddhizmus, iszlám, zsidó, hinduizmus). Az esti imát és a játékokat mindig más és más csoport szervezte. A héten többször kézműveskedtünk. Batikoltunk, ékszereket készítettünk zsugorfóliából, és mécseseket az utolsó esti tábortűzhöz.

Kirándultunk Mencshely környékén, és számháborúztunk is egy jót.

Jártunk a Balatonon is, ahol a vezetőink jobbnál jobb feladatokat bízta ránk. Például be kellett mondanunk a hangosbemondóba az idei lánymozgalom jelmondatát, vagy le kellett fényképezkednünk minél több fürdőruhás fiúval, és volt, hogy vízi aerobikot kellett szerveznünk. ☺

A héten angyaloktunk is, ami azt jelentette, hogy kihúztuk egymás nevét, és a hét folyamán a kihúzott személynek kedveskednünk kellett, de úgy, hogy ne vegye észre, ki az ő „angyalkája”. Csokit rejtettünk az ágyába, elmentünk vele sétálni, többször kerestük a társaságát,

hogy minél többet beszélgethessünk vele stb. ☺

A péntek esti tábortűzre minden csoport egy előadással, amolyan produkcióval készült. Az izgalmas közös munkával és sok-sok nevetéssel járó készület eredménye egy fergeteges záró est lett, ami után még hajnalig énekeltünk, beszélgettünk.

Mondanom sem kell, hogy nagyon jól éreztem magam a táborban. Sok új ismerősöm és több új barátom is lett. Megismertem egy csomó jó játékot, és

megtanultam, hogy a félelmeinkben az a jó, hogy le lehet győzni őket, és ebben mindig van, Akire számíthatok.

Mindezek után, aki barátokra, jó társaságra és kalandra vágyik, azoknak bátran ajánlom a schönstatti lánytábort.

Nem fogjátok megbánni!!!!!! ☺

Hodován Ilona

Középiskolás tábor – élménybeszámoló

Az idei tábor rendhagyó módon tíz napos volt. A korábbi évek tapasztalatait alapul véve szerveztük így. Mivel ebben a korosztályban már nagyobb igény van a komoly beszélgetésekre, a hangsúly egy kicsit jobban eltolódik ezen irányba. Viszont igyekeztünk megtartani a tábor megszokott formáját és a programok nagy részét. Ezért próbálkoztunk egy kicsit hosszabb táborral. Az együtt töltött napok nagyon családi-as hangulatban teltek. Kilenc résztvevő volt, ami számunkra is új szituációkat teremtett. Jobban bele kellett épülnünk a táborba, úgy, mintha résztvevők lennénk volna. Ezáltal nagyon jó beszélgetések alakultak ki közöttünk. Számomra például nagyon jó élmény volt minden egyes, előadás utáni kiscsoportos beszélgetés. A srácok mindig nyíltan fordultak kérdésekkel hozzánk.

Újdonság volt a tábori misszió. Az idei évben a tábor éppen a Művészetek Völgye időpontjára esett, így megszer-

veztünk egy szentségimádást a kapolcsi templomba, amelyre aznap délután hívtuk az embereket szórólapozással és személyes megszólítással – egy mécses kíséretében. Amennyire újdonság volt ez, annyira meglepően pozitív tapasztalatok születtek. Sok embert sikerült megszólítani, jó élmény volt.

Megtartottuk a tábor hagyományos részeit is, sok sporttal, akadályversennyel, és egy két napos, záróakadémia kirándulással Óbudavárra. Itt tartottunk Szeretetszövetség-kötést, illetve megújítást egy mise keretében.

Pozitív élmény volt a tábor, sok tapasztalattal, tanulsággal. Értékes srácokat ismertem meg, de voltak régi ismerősök is. Jutott idő szórakozásra, lelki témákra. Ugyanakkor szellemileg és fizikailag is fárasztó volt. Azt gondolom, mindannyian sokat épülhettünk és tanulhattunk belőle.

MPHC!
Bartal Miklós

IT 18+

Idén először rendeztük meg az Ifjúsági Találkozót csak 18 éven felülieknek. Az eredeti IT-n már több alkalommal nagyon sokan voltunk: 16 évestől a 26 évesekig (plusz/mínusz) sokan járnak oda. Ezért úgy gondoltuk, már vagyunk elegendően ahhoz, hogy ez alkalommal csak a nagykorúak jöjjenek. Sajnos csak májusban kezdtük el szervezni a találkozót. A Szűzanya rengeteg nehézséget állított elénk. Nem tudtuk, hogy hol legyen maga a találkozó, hányan leszünk, hogyan főzzünk, kik legyenek az előadónk. Először persze mindenkinek megvolt a maga feladata, ám egyre inkább segítettünk egymásnak, mivel volt, aki a saját feladatával nem haladt. Végül mindent sikerült elrendezni.

Izgatottan vártuk hogyan fog telni ez a két nap. Szállásunk a Balaton-parton egy schönstatti család nyaralójában volt. A megérkezés kicsit lassan ment, mivel volt, akinek délben sikerült megérkeznie, míg sajnos másoknak aznap még vizsgájuk volt. :) Az ismerkedős játékok és a regisztrációk után táborüzenet gyűjtöttünk és amellet vacsoráztunk, daloltunk, nevetgélünk hajnalig. Az esti program változatosra sikerült. Voltak, akik csillagokat néztek, mások csocsópartit rendeztek, és persze a lányok nagyokat vihogtak. A gitáros srácok hajnali négyig énekelték, vagy épp üvöltötték a magyar nótákat. Kicsit izgultunk is, hogy szomszédok, falubeliek mit fognak szólni. A házigazda édesapa mesélte, hogy a találkozónk

után az egyik szomszéd felhívta, hogy megköszönje azt az estét, már rég nem hallott ilyen jófej fiatalokat, igazi magyar nótákat énekelni, és reméli, más-kor is jön ez a csapat. :)

Másnap reggeli után Enikő, egy evangélikus barátunk tartott előadást a találkozónk jelmondatával kapcsolatban: „Úgy küldelek benneteket, mint bárányokat a farkasok közé.” A kiscsoportos beszélgetéseket követően misét mondott János atya a kertben, igazi balatoni panorámás kilátással. Az egyik szomszédos telken építkezés volt, ám a mise alatt érezni lehetett, hogy odafigyelnek, nehogy megzavarjanak bennünket a kopácsolásokkal. Utána lementünk a partra, ahol a bátrabbak bemerészkedtek az akkor még hideg vízbe. Estig röplabdáztunk. A csoportképek elkészülte után elbúcsúztunk és

hazaindultunk. Több, mint harmincan voltunk, és mindenki nagyon jól érezte magát a visszajelzések alapján. Jövőre mindenképp újra megszervezzük, kicsit

hamarabb nekiállva, ezúttal Óbudaváron! Lelkileg feltöltődve és vidáman néztünk a nyár elé. Köszönjük Szűzanya a gondoskodást!

Felső Fiútábor 2013

Az idei Fiútábor Szokolyán lett volna, de az ottani forrás elapadt, így át kellett helyezni Törökmezőre. Amikor mindenki odaért a szokolyai templomhoz, csak akkor tudtuk meg mi is, így visszaszálltunk az autóba, és elindultunk az új helyre. Amikor körülnéztünk a táborhelyen, észrevettük, hogy egy hatalmas völgy húzódik mellettünk. Miután mindenki megcsodálta, és a szülők elmentek, nekiláttunk, hogy elosszuk a csapatokat, és felverjük a sátrakat.

A vezetőség az alábbi tagokból állt: konyhafelelős, sportfelelős, táborvezető, lelkivezető, feltaláló és hentes. Szerintem ebből mindenki érthető, csak a feltaláló nem, mert mit csinál egy feltaláló az erdő közepén? Ő nem volt igazi feltaláló, csak összerakott az ott található dolgokból mindenfélét. A táborban 39-41 között volt a gyerek létszám, csak felső tagozatosokból. Minden nap felkeltünk, megreggeliztünk, majd vagy otthon szépítettük a helyet, vagy valami más program volt. Nekem személy szerint a méta és a számháború tetszett a legjobban, mert ezek építették a közösséget. Minden táborban van több közös, nagyobb program, például a levélkeresés. Ennek az a lényege, hogy elengednek minket egy térképpel

a vakvilágba, csapatonként. Borítékokat kell megkeresni, amiben feladatok vannak, amiket a záró tábortűzre – jellegzetes program – kell elkészíteni. Minden este volt esti ima, amiknek fő témája a szeretet, a Szentlélek és az egymásra való figyelés volt. A tábor zárása egy mise volt, amin a szülők is ott voltak, ezután közös ebéd.

Az idei tábor is nagyon jó volt, köszönet érte a vezetőségnek. Mindenkinek, aki szereti a közösséget, az összetartást, ajánlom, hogy jöjjön el. Ez a tábor nemcsak testileg erősít, de szellemileg is összetartásra, engedelmisségre és hitre nevel bennünket.

Mit ér az ember, ha tanár?

Avagy tanárnak lenni – férfi ként

A magyar schönstatti családmozgalomhoz több tanár házaspár is tartozik. Feleségemmel bármerre megyünk, bármilyen rendezvényeken veszünk részt, a házaspárok között mindig találkozunk olyanokkal, ahol az egyik vagy sok esetben mindkét fél tanár, vagy eredetileg tanár végzettségű. A mi csoportunkban úgy alakult, hogy minden férfi tanár, és rendszeresen kerül előtérbe beszélgetések során a tanári, pedagógusi hivatás, annak örömei és nehézségei. Tudjuk, hogy tanárnak lenni ma sem könnyű, főként egy férfinak, hiszen az alacsony fizetések miatt a keresetből nehéz a családot eltartani. Most azonban elsősorban nem erről, hanem a tanári hivatás naposabb oldaláról szeretnék néhány gondolatot megosztani az új tanév elején, hogy akár kollégaként, akár szülőtársként közösen gondolkodjunk.

A tanári hivatás szépsége abban rejlik, hogy – akárcsak az orvosi – az Úr Jézus tevékenységéből fakad. Jézus a menyegyei Atya szeretetét a gyógyításon és a tanításon keresztül osztja meg velünk. Jézus tanít és nevel: az egész embert nézi és formálja – pedagógus. (Kentenich atya is erről beszél, Tilmann atyától is ezt tanultunk.) A pedagógusi hivatást – különösen korunk nehézségei közepette – csak azok képesek igazán vállalni, akik hittel és elhivatottsággal kezdenek minden napot. Férfiként talán ez nehezebb, mivel ez a munka nem az extra-profitra és a szembetűnő produktumra

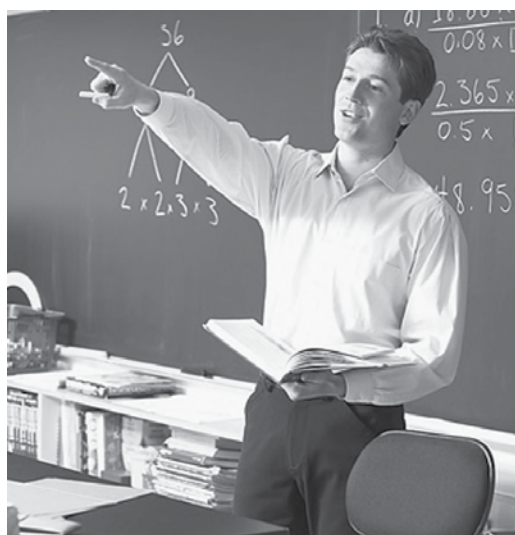
épít, szemben egy versenycéggel. A tanár hasonlít a szántóvetőre: lassú és alapos munkánk gyümölcsét sokszor nem is mi aratjuk. A tanítás és a nevelés hosszú távú befektetés. Szent Istvántól Széchenyi Istvánon át Klebersberg Kunóig többen megfogalmazták, hogy az emberi közösség jövője a „kiművelt emberfők sokaságán nyugszik”. Van azonban egy félreértés, amelybe sokszor mi tanárok is beleesünk, mely szerint a tanár csak információt átadó szakember.

A keresztyén tanár elsősorban nevelő szeretne lenni. „Önmagát nevelő nevelő.” Hivatásunk nehézsége és felelőssége abban rejlik, hogy Krisztusba gyökerezett, hiteles felnőttként kell állnunk a ránk bízottak előtt. Ez pedig minden nap komoly feladatot helyez a vállunkra. Nem elég szakmailag, az adott szaktárgyból naprakésznek lenni, módszertanilag törekedni a megújulásra, mivel a mai fiataloknak elsősorban felnőtt emberekre van szükségük, olyanokra, akik stabil értékrendet, útirányt mutatnak. Különösen igaz ez olyan tanítványok esetében, akik szétesett családból származnak. A mai pedagógusoknak – az óvodától gyakorlatilag az egyetemig – sokszor a szülőket is helyettesíteniük kell. Naponta megtapasztalom, hogy a tanítványok elsősorban nem arra kíváncsiak, amit mondok (az benne van a könyvben, a jegyzetben stb.), hanem arra, hogy ki az, aki hozzájuk szól. Fontos, hogy egy tanár személyesen hogyan közeledik a diákok felé. A diákok nagyon hamar „leveszik”,

hogy milyen ember az, aki előttük áll. Megbízhatnak-e benne, komolyan vehető-e, következetes és hiteles-e önmagával szemben is. A diákok – különösen a tinédzserek – rendkívül érzékenyek arra, hogy hiteles személyiségek vegyék körül őket. És ez a pedagógus-lét legnagyobb felelőssége. Hitelesnek lenni, és tudatosítani: Isten felelősséggel adta ezeket a diákokat a kezembe, adott időben el kell majd számolnom azzal, amit végeztem. Ez a tudatosítás – megglátásom szerint – ugyanúgy mindennapos munka, mint a házasságunk építése. Egy diákom – aki most már kétgyermekes édesanya – fogalmazta meg, hogy egy tanár elsősorban nem azért jó, mert lenyűgözően adja át a tananyagot, hanem azért, mert a személyének varázsa van. „Éreztük, hogy szeret minket” – mondta. Az apostolok elfogadták az Úr Jézustól a korholást is, mert érezték, tudták: szereti őket. Egy tanárnak arra kell törekedni, hogy minden nap úgy menjen be a rábízottak közé, hogy szereti őket. És ez nem mindig könnyű, sőt sok esetben nagyon nem könnyű. Közhely, hogy a mai diákok már nem olyanok, mint húsz-harminc évvel ezelőtt. Ez bizonyos szempontból sajnos igaz. Még a legjobb hírű egyházi iskolákba is járnak olyan diákok, akik nem hoznak otthonról semmiféle értékrendet, így hatványozottan fontos, hogy a pedagógus, a tanár (de még az egyetemi tanár is) nevelő, azaz érték-átadó legyen. Ma úgy tűnik, hogy sok esetben a szülők és a családi környezet hiányosságai, és a média felelőtlen értékromboló hatása miatt elsősorban stabil értékeket kell

átadni, és csak erre épülhet rá a tantárgyi információk halmaza. Mit ér, ha a gyereket felveszik a legjobb egyetem legversenyképesebb szakára, ha közben éretlen, úttalan és értékek nélküli személyiség?

A pedagógusi munka mindennapos kihívásai sokakat megtörnek. Aki nem tud újra és újra testben, lélekben és szellemen megújulni, az kiég. Ez szinte

minden hivatásról elmondható. Annak idején diákként én is találkoztam „kiégett” tanárokkal, akik tanítottak úgy ahogy, jó szándékból és kötelességtudatból, de a lelkük és a szívük már megtört. Az ilyet a diákok mindig észre veszik.

Nekünk, keresztény pedagógusoknak az a nagy előnyünk, hogy megkaptuk a hit ajándékát. Mindennapi küzdelmeinkben van Kihez odafordulnunk, van Kitől erőt kérnünk, van Kit követnünk. „Nem különb a tanítvány mesterénél” – mondta Jézus (Mt 10,24). Jézusnak is voltak küzdelmei a tanításban: sokszor

elutasították, kinevették és még az apostolok sem értették meg mindig. Munkám során azt tapasztalom, hogy mindig könnyebb az adott feladatot elvégezni, az adott nehézséget hordozni, ha Jézus elé viszem: „Jöjj, Uram, csináljuk együtt.” Előfordul, hogy egy diákkal, egy szülővel vagy kollégával nem tudok zöld ágra vergődni. Hiába, a tanár is ember... Ilyenkor megkérem a Szűzanyát, hogy jöjjön és segítsen a gyengeségemen.

Magyarországon közvélekedés, hogy a pedagógusi – tanár pálya főként nőknek való. Ez nyilvánvalóan a pályán még meglévők alulfizetett és alulbecsült mivoltából fakad. Egy hazai tanári fizetés töredéke egy német vagy osztrák fizetésnek, ez tény. Különösen nehéz ezt férjként és családapaként megélni, feldolgozni, mivel egy férfinak fontos a szakmai és anyagi megbecsültség, illetve hogy el tudja tartani a családját. Tanárként nehéz látni azt, amikor egykori tanítványaink kétkezi munkásként többet visznek haza, mint mi, akik egyetemet, főiskolát végeztünk. Ma egy férfi tanárnak a családfenntartás keresztjét is hordoznia kell: sokan a főállásunk mellett másod-, sőt harmadállásokat vállalnak a családjukért. Mindez pedig a család és a házasság rovására megy. Ezért sok magyar pedagógus – aki bár sokszor kiváló tanár-személyiség – elhagyja a pályát. Főként a férfiak. Ez pedig komoly veszteség. Nem ítélniük meg őket, nem lehetünk farizeusok.

Akik még a pályán vannak (és lesznek), azok nemcsak a nemzet, hanem meggyőződése, hogy Isten országának napszámái is, akárcsak az apostolok. Az Úr pedig nem hagyja el övéit: gon-

doskodik azokról, akik „az eke szarvára tették a kezüket”. Hasonló cipőben járó tanár barátaimmal sokszor beszélgetünk minderről. Mi az, ami ma egy tanár számára eszményt adhat, különösen ha az illető férfi? Mi az, ami napról-napra erőt és lelkesedést adhat ehhez a hivatáshoz? Én sokat gondolkodom ezen, és mindig oda jutok, hogy a tanár (pedagógus) élete az apostol élete: az Úr küld minket a munkába, az Ő nevében járunk. Az Isten által teremtett világ igazságára, szépségére és jóságára vezetjük a ránbízottakat. Az Istentől fakadó logika és gondolkodás művészetére, az alkotó munka szépségére nevelhetjük őket. Olyan összetett munkára küld minket Isten, amelyben új, egészséges nemzedékek, Isten országának és Hazánkunk is az új polgárai kerülnek ki kezeink közül. Hogy milyen lesz az élet 20-25 év múlva, hogyan viszonyulnak egymáshoz az emberek, milyen értékek mentén élnek életüket, az nagyban rajtunk is múlik. Számomra igazi ajándék, amikor évekkel később meglátogat egy volt diákom és látom, hogy egészséges felnőtt életet él. Stabílan áll az életben, megállja a helyét házastársként, szülőként és szakemberként egyaránt. A mi munkánk gyümölcse az érett ember, aki az üdvösségre lett teremtve.

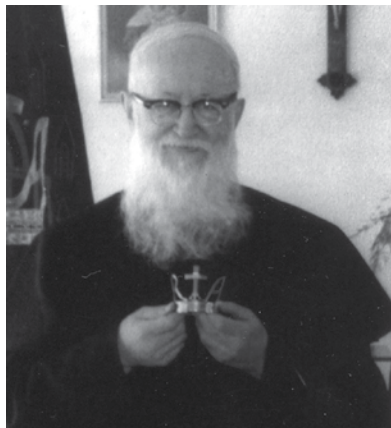
Az új tanév elején kérjük Atyánkat, hogy áldjon meg mindnyájunkat, akik a nevelés-oktatás folyamatában akár pedagógusként, akár diákként vagy szülőként részt veszünk. Adjon a belső megújulásra nyitott szívet, türelmet és erőt, hogy közös munkánk gyümölcset hazánk, embertársaink és a magunk javára fordíthassuk.

Hálát adunk és hűek maradunk

Schönstatt alapításának 100. évfordulójára készülünk
Visszatekintünk a múltunkra – Hálát adunk

Hála Kentenich atyáért

Schönstatt alapításának 100. évfordulójára készülünk. 1914. október 18-án Joseph Kentenich a Krisztus-követés új útját nyitotta meg a vallendar-schönstatti pallotinus szeminarium növendékei számára. Kentenich atya meghallotta Isten hívását. Érzékelte Máriának azt az óhaját, hogy találjon egy helyet, „ahonnan különleges módon teljesíti a ma emberéhez szóló nevelői feladatát.” (J. Kentenich) Az Előalapító okiratban megfogalmazott fő gondolatot, az önnevelés lényegét – „Meg akarjuk tanulni magunkat Mária oltalma alatt szilárd, szabad, papi jellemmé nevelni.” – vitte tovább. Ezt bízta Kentenich atya a Schönstatt családra: „Kétségtelenül nem tudnánk nagyobb apostoli tettet véghezvinni, és értékesebb örökséget sem hagyhatnánk utódainkra annál, mint hogy Úrnönket és Nagyasszonyunkat

arra készítetjük, hogy állítsa itt különleges módon fel a trónját, ossza kincseit és hassa a kegyelem csodáit. (...) Tapasztalja meg Mária dicsőségét mindenki, aki idejön imádkozni, és vallja meg: jó itt lenni!” Hálát adunk, hogy Mária anyai gondoskodását, nevelői útmutatását és királynői dicsőségét megtapasztalhattuk. Hálát adunk az Összentélyért, az Óbudavári Szentélyért, a háziszentélyeinkért és a szívszentélyeinkért, mert megtapasztaljuk rendszeresen, hogy ez a hely a Tábor-hegy, ahol mi is elmondhatjuk: jó nekünk itt lennünk. A Szűzanyával kötött Szeretetszövetségünket szeretnénk a jubileumi évben megújítani és megerősíteni, valamint bátorítani mindazokat, akik ez alkalommal szeretnének szeretetszövetséget kötni, háziszentélyt létesíteni.

Hála Tilmann atyáért

A Magyar Schönstatt Család mindig is sajátos, egyéni utat járt és jár be. Ennek az egyéni útnak egyik legmeghatározóbb útítársa, kalauza Tilmann atya volt. Hálát adunk, hogy 30 éve 1983. március 2-án járt először Tilmann atya Magyarországon, és ebben az évben a Gódány család által meghívott másik két családdal együtt már összejövetelt tartott, lelki útmutatást adott számukra. Ebben az évben a következő prófétai gondolatokat írta a Gódány-ház Krónikájába Tilmann atya: „A három család nyilvánvalóan különös isteni vezetés

alatt áll, és alkalmas arra, hogy egy nagy családmozgalom mag-sejtjévé váljon. Igazi nagyszívűség van benne, mely nem a saját jólétét keresi, hanem Isten Országát. Növekszik emberi érettsége, és érzéke van – különböző mértékben – az isteni beavatkozás iránt. Háromszor Csodálatos Anyánk elkezdte meghódítani a szíveket a maga számára.

A következő idő háromszoros döntést fog hozni:

1. Mindannyian befogadják Schönstattot úgy, hogy családjaink itt eredeti alakban egy új kezdetet képeznek?
2. Mindannyian Schönstatt mellett döntenek és magukat alapító nemzedékként a Szűzanya rendelkezésére bocsátják?
3. Sikerülni fog az „eszköznek” (Tilmann atyának) megtanulni a nyelvet?”

Hálát adunk ezért az új kezdetért, amiből kinőtte magát a magyarországi Schönstatt Család. Hálát adunk, hogy az alapítók a Szűzanya rendelkezésére bocsátották magukat. Hálát adunk, hogy Tilmann atya hűséges eszköznek bizonyult, és előadásaiból megtapasztalhattuk, hogy sikerült megtanulnia a magyar nyelvet, sőt sikerült megértenie a magyarok lelkét is, miközben ő is kicsit magyarrá vált.

talhattuk, hogy sikerült megtanulnia a magyar nyelvet, sőt sikerült megértenie a magyarok lelkét is, miközben ő is kicsit magyarrá vált.

Hála szeretteinkért

Kentenich atya ezüstmiséjén visszatekintett az elmúlt 25 papi évre, a Schönstatt Család életére. Így fogalmazott:

„A halottaink nem holtak, a halottaink a mai napon közöttünk vannak. A (Schönstatt) mű, ami itt létrejött, ugyanúgy a munkatársak műve. Elképzelhetetlen vagyok nélkülük. Az egész mű érthetetlen az ő személyes, legmélyebb segítségük és együttműködésük nélkül. Ez áll legelőször is a halottainkra.” Hálát adunk azokért a szeretteinkért, Schönstatt Családunk tagjaiért, akik felajánlották nehézségeiket, betegségeiket, szenvedésüket, és ezt a jó Isten

elfogadta. Elvesztésük, haláluk fáj, de ők sokat tettek a schönstatti mű felépítéséért, és lelki támaszaink, kapcsolataink, közbenjáróink a Mennysországbán. Köszönetet mondunk és hálát adunk Krisztof Jánosért, Gamper Traudeért, Gamper Sonjáért, Gamper Annáért, Anker Irmáért, Kozma Andrásért, Papp Sándorért, Hajdu Tiborért, Csányiné Bárány Ágnesért, Ozsvári Csabáért, Dormánné Nemesházi Tündéért, Radnai Dávidért, Virágh Domonkosért, Nyitrai Tamásért, Vértessaljai Jánosért, Tóth Csanádért és Tilmann atyáért.

Bizalommal fordulunk a jövő felé – Hűek maradunk

Az előttünk álló egy évben szeretnénk visszatekinteni és megemlékezni, együtt megújulni és a jövő felé fordulni. Számba vesszük, hogy mit kaptunk Schönstattban. Ebben segíthet bennünket a nyári családnapi sokak kezébe eljutott „Az én Schönstatom” c. füzet, amiben lehetőség van összegyűjteni, hogy mit jelent számunkra a Schönstatti mozgalom, mi érintett meg minket igazán ebben a lelki életben, mit köszönhetünk Schönstattnak. Bátorítunk mindenkit, hogy akár ennek a füzetnek a segítségével, akár más úton, de kezdjük el összegyűjteni Schönstatt nekünk szóló ajándékait.

Hűek maradunk Schönstatti ajándékaihoz és értékeihez, melyeket a jó Istentől, a Szűzanyától, Kentenich atyától és Tilmann atyától kaptunk, megőrizzük azokat, és elmélyedünk ezek ismeretében.

Az óbudavári Szentély, a magyarországi Schönstatt központ nem jött volna létre a családok adományai, a kegyelmi tőkébe

tett áldozataink, felajánlásaink nélkül. Maradjunk hűségesek ehhez a gyakorlathoz, amit a Szűzanya kér tőlünk már 100 éve: „Gyarapítsátok hát szorgalmasan a kegyelmi tőkét! Szerezzetek sok érdemet hűséges és még hűségesebb kötelességteljesítés által, buzgó imaélet által, és bocsásátok azokat a rendelkezéseimre!”

2014. július 5-én az Óbudavári Szentély alapkövetételének ünnepéhez kapcsolódva szeretnénk a magyar egyháznak és társadalomnak bemutatni Schönstatt elmúlt 100 évének kegyelmeit, gyümölcsözőségét.

2014. október 18-án – kapcsolódva a schönstatti jubileumi ünnepséghez – szeretnénk megújítani és megerősíteni Szeretetszövetségünket, illetve kísérni azokat, akik akkor fognak háziszentélyt létesíteni, szeretetszövetséget kötni. A szentélyben együtt elimádkozzuk a szentelési imádságunkat: „Úrnőm és Anyám, egészen felajánlom magamat Neked...” Ezzel a felajánlással magunkat Háromszor Csodálatos Anyánk és Királynőnk rendelkezésére bocsátjuk.

Hívunk, hogy kísérd imával te is a jubileumi előkészületet és ünnepet, gyarapítsd a kegyelmi tőkét, hogy ezáltal együtt tudjuk bizonyítani a Szűzanyának, hogy komoly a szándékunk!

Jubileumi munkacsoport

A magyar Schönstatt-család kezdetei

Gódány Róbert 1959-ben volt először Schönstattban: „Az ott átél és megtapasztalt jó légkör mellett akkor két dolog fogott meg és kötött egész életemre Schönstathoz:

– Egy atya Schönstattot magyaríza ezt mondta: „...minden keresztény arra hivatott, hogy szent legyen a hétköznapi életben...”

Ez világos válasz volt a régi kérdésemre, hogy honnan van az egyházban a „vasárnapi kereszténység”, mely nem érinti a hétköznapi életet.

– A Mária-nővérek schönstatti gimnáziumában Schönstatti pedagógiáját mutatták be. Megfogott itt az eszménnyel és az eszményre való nevelés, az eszmény-pedagógia. Az volt az élményem, hogy itt valóban komolyan veszik a valóságot; vagyis ebben az esetben az emberben benne rejlő és kibontakozni akaró hajlamot, mely az embert afelé hajtja, amire őt Isten teremtette.”

Gódány Róbert 1962 őszén meglátogatta a száműzetésben élő Kentenich atyát. Kentenich atya Milwaukee-ban hozzá intézett szavai:

„...Nagyon sok múlik azon, hogy Schönstattól bensőleg valóban megragadtak legyenek azok, akik kiviszik. És éppen ez az, amit a mai ember akar. Nem akar annyi elméletet, életet szeretne...”

Az angalkát is még Önnek ajándékozom. Mondjon és énekeljen Önnek

valamit a magyar sajátosságról, arról a kapcsolatról, mely a magyar lelkiséget, vagy magyar belső alapbeállítottságot és Schönstatt erre vonatkozó válaszát összeköti... Csak be kell fogadnia a szeretetáramlást és hagynia, hogy átjárja, és keresni embereket, akik képesek ezt befogadni. És aztán majd, ha egy olyan kis csapatot alkotnak – nem kell, hogy sokan legyenek –, akkor majd vezessék a folyamatot Magyarországra. Magyarországról Oroszországba...”

Gódány Róbert 1966-ban összeházasodott Gregorich Ritával, és Bécsben

telepedtek le, itt született mind az öt gyermekük. A fiatal Gódány házaspár kezdettől fogva részt vett családnapon Németországban, majd Ausztriában. A Gódány család aktív részese volt az osztrák Schönstatt újraindulásának Bécsben. Az ő közösségük volt az első schönstatti családcsoporthoz Bécsben. Kezdetben Johannes Tick atyával voltak jó kapcsolatban, majd Beller Tilmann atyával és Elmengard nővérrel.

1980-ban barátainak és rokonainak heves ellenzése dacára a Gódány család visszatelepült Magyarországra, és Óbudaváron telepedett le. Több dolog is közrejátszott ebben a döntésükben. Mélyen átélték, hogy az idegen környezetben mind saját, mind gyermekeik magyarságát csak nehezen tudják megőrizni. Róbert számára alig volt elviselhető, hogy az otthoni eseményeknek csak távoli, külső szemlélője legyen. A család saját véleménye szerint főleg ezen okok miatt jöttek haza.

Tilmann atya úgy gondolta, hogy szándékuk megfelelhet az Isten tervének, s ezzel segítette őket a döntés meghozatalában. Megígérte, hogy évente meglátogatja őket. És ezt az ígéretét meg is tartotta. A begyökerezés első időszaka után a Gódány család megismerkedett Veszprémben két másik fiatal családdal. Az ismeretségből barátság lett. Miután a barátok nyitottak voltak arra, hogy az esedékes csoport-összejevetelre Gódányék magukkal hozzák az éppen náluk tartózkodó pap-barátjukat, Tilmann atya 1983. március 2-án együtt töltött velük egy éjszakába nyúló estét Veszprémben. Ezt az eseményt tekintik a magyar Schönstatt-család születésnap-

jának. A három család barátsága egyre mélyült. Rendszeresen összejártak, beszélgettek, tervezgettek.

A kezdetek megalapozásához nem hiányoztak az áldozatok: Kristóf János plébános 1980 őszén Alsó-Ausztriában közúti balesetben meghalt. 1984-ben Róbert súlyos gerincműtéten esett át.

A kapcsolat a bécsi Schönstatt családdal nem szakadt meg, Tilmann atya azonban ügyelt arra, hogy a magyar Schönstatt önállóan, eredeti módon fejlődjön, önállósága és eredetisége csorbát ne szenvedjen. Ezért ügyeltek arra is, hogy anyagilag is függetlenek maradjanak a „nyugati” schönstattiaktól.

A kis családcsoporthoz első apostoli hétvégeje 1984. március 10–11-én volt Óbudaváron. Meghívtak egy új családot maguk közé. Rita Ági segítségével három napig dolgozott, takarított, fűtött, hogy a vendégház régen használt nagyszobáját lakhatóvá, lakályossá tegye. A saját lakásukat is kitakarították, előre sütöttek-főztek, hogy az együttlét minél gördülékenyebb legyen. A hétvége 8 felnőttel és 11 gyerekkel mozgalmas volt, de nem ideges; komoly és örömteli; hangos, mégis szeszesegett. Volt időbeosztás és munkamegosztás. Nagyon szép volt a közös esti

ima sok énekkel, szabad köszönésekkel. A gyerekfektetés után késő éjszakáig folyt a beszélgetés. Az új család sok kérdést tett fel, és ezekre közösen válaszoltak.

Arra a kérdésre, hogy a Gódány család hazatelepülésében szerepet játszott-e Schönstatt; és a családmozgalom felépítése Róbert szívügye-e? – Róbert válaszolt. A kérdés első felére nemet mondott. A második felét pedig helyesbítette, hogy ez nem szívügy kérdése, hanem egy olyan ügy, amiért érdemes élni. A beszélgetés és az egész hétvége légköre laza, nyíltszívű, őszinte volt. Egyszerűen szép volt az együttlét mindenkinek, mintha már régóta ismerték volna egymást. A gyerekek

is jól megértették egymást. Az együttlét közös szentmisével zárult.

„Szent család-történelem kezdődött?! A Te kezéd van a dologban, kedves Háromszor Csodálatos Anya!” – kérdezte/állította másnap Rita megilletődötten a Krónika lapjain.

Tilmann atya és a Gódány házaspár felkeresték a területileg illetékes veszprémi püspököt, Dr. Szendi Józsefet, aki örömmel adta áldását apostoli munkájukra.

(Részlet az Ezüstjubileum c. kiadványból.

Szerk.: Csermák–Endrédy–

Gódány–Ther család,

Családakadémia–Óbudavár Egyesület, Óbudavár, 2008)

Kedvenc filmjeink

Séta a múltba

(Nicolas Sparks regénye alapján)

Landon Carter igazi menő fiúnak számít a suliban, egyik nap haverjaival egy komoly ügybe bonyolódik, és ő viszi el a balhét. Büntetése az, hogy közmun-kát kell végeznie. Itt találkozik a kissé különc, mégis finom lánnyal, Jamie-vel, aki önkéntesként segít. A fiú először nem mutatja, de vonzalmat érez a lány iránt, és teljesen lenyűgözi, ahogy Jamie vállalja önmagát...

Sajnos ez az a film, ahol nem mondhatunk el túl sokat anélkül, hogy ne árulnánk el a lényegét. Az biztos, hogy mindenkit meg fog hatni.

Amerikai filmdráma a kitartásról és a hit erejéről.

Könyvajánló

Arykana: A sárkány

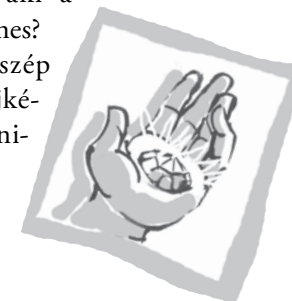
és a rózsza

A varázsvilágot veszély fenyegeti. Ebbe a válságos helyzetbe érkezik két sebesült idegen a királyi palotába. A gonosz lecsap, és a felkelők győzni látszanak.

Vajon a segítség kívülről jön majd, ahogy az Emlékezet Könyve megjósolta?

Milyen szerepe lesz a történetben a kék rózsának, aki a hercegbe szerelmes?

Gyönyörű szép könyv tele tájképekkel és egyéniségekkel.

Nagy családok vacsorája

Mikor a naptár lapjai szeptemberre fordulnak és kezdetét veszi az iskola, nemcsak a feladatokhoz és szigorú napirendhez való visszatérés miatt sóhajtozunk, hanem a megnövekedett, de elkerülhetetlen kifizetnivalók miatt is.

Most álljon itt egy szubjektív válogatásban néhány konkrét, kimondottan vacsora ötlet erre az időszakra:

☛ Rakott káposztás tészta

Lasagne-hoz hasonló étel. Készítsük elő a káposztát úgy, mint a káposztás tésztához, készítsünk egy nagy adag besamelt, és egy tepsiben, a besamellel kezdve és a tésztával majd a káposztával folytatva rétegezzük az alapanyagokat, a besamellel fejezzük be, és 180 fokban kb. 40 percig süssük.

☛ Sajtos-sonkás kenyérfelfűjt

A megszáradt kenyérkockák egy részét tepsibe tesszük, rétegezzük pirított sonkacsíkokkal, reszelt sajttal és tejben elkevert tojásokkal öntözzük, sóval, borssal ízesítjük, de tehetünk bele zöltségeket is, pl. póréhagymát. Jó, ha sütés előtt még áll egy kicsit, hogy biztosan puha legyen. Vajdarabkákkal és a reszelt sajttal a tetejét pirosra sütjük.

☛ Serpenyős krumpli húsgombócokkal

Egy ízletes paprikás krumplit készítünk lecsós alappal, és ebbe főzünk bele, virsli vagy kolbász mellett vagy helyett apró húsgombócákat (darált hús, só, bors,

hagyma, liszt, tej, tojás). Zöldfűszerekkel megszórva tetszetős a tálalása.

☛ Ínyenc zöldséges rizs mozarellával

A párolt (ha lehet barna) rizst, gazdagon adagolt ínyenc zöldségkeverékkel együtt készítjük el. Fedő alatt készre puhítjuk, tálaláskor pirított hagymát és mozzarella golyókat halmozunk rá.

Nyári felfedezéseim közé tartozik, az általam csak az

☛ Egyszerűnél egyszerűbb

sütemény nevű tápláló finomság: 25 dkg lisztet (a reformkonyha kedvelői zabpehelyliszttel is készíthetik) elkeverünk 20 dkg porcukorral, 1 sütőporral, 1 vaníliás cukorral. Felét leszórjuk egy tepszi aljára, rászórunk fél kg túrót, kevés reszelt citromhéjat és valamilyen savanykás gyümölcsöt, pl. meggy, sárgabarack, málna és beborítjuk a lisztes keverék másik felét. Meglocsoljuk 4 dl tej és 2 tojás elegyével, egy kicsit megrázogatjuk, és közepes hőmérsékleten zsemleszínűre sütjük.

☛ Hogy a borajánló sem maradjon elfeledve, ezúttal egy **balatoncsicsói** borász család borait ajánljuk.

A Szabó és fia borház és vendégház a csicsói magaslaton várja a minőségi borok kedvelőit, ahol, egy pohár finom borral a kezünkben a balatoni panorámát is megcsodálhatjuk.

Különösen ajánljuk a 2007-es olaszrizlinget.

Van boruk

Hálásan köszönjük a Jóistennek és a Szűzanyának

- ❖ Schönstatt ajándékait, hogy a családok „Az én Schönstattom” füzetjeikben elkezdtek számba venni a kincseket
- ❖ a háziszentélyt, a szeretetszövetséget
- ❖ az óbudavári jó légkört
- ❖ a schönstatti kápolna csendjét, ahol a Szűzanya közelségében újra rátalálhatunk a szívünkben a Jóistenre és ebből a forrásból erőt meríthetünk
- ❖ az ifjúsági mozgalmainkat szolgáló budapesti közösségi helyet
- ❖ Kantenich atya imáit és tanítását
- ❖ a nyári családnapiakat, a fiú és lánytáborokat, és mindazokat, akik áldozatos munkájukkal hozzájárultak ezek megvalósulásához
- ❖ azokat a testvéreinket, akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel és nehézségeik nagylelkű felajánlásával a kegyelmi tőkébe
- ❖ hogy a nehézségeink mögött mindig ott van velünk a Jóisten
- ❖ mindazok áldozatkész munkáját, akik elősegítik mozgalmunk működését
- ❖ mindazok önzetlen támogatását, akik anyagilag is hozzájárulnak kiadásainkhoz
- ❖ az Ozsvári Csaba 50. születésnapja alkalmából rendezett ünnepi szentmisét és kiállítását.

Nincs boruk

Kérjük a Jóistent és a Szűzanyát,

- ❖ hogy áldja meg Gertrúd-Mária nővér áldozatos munkáját, kérjük számára a Szentlélek ajándékait és Kantenich atya karizmáját
- ❖ hogy Kantenich atya közbenjárására meggyógyuljon Gergő – aki bal esetben lebénult –, és ez a csodálatos gyógyulás segítsen Kantenich atya boldoggá avatásában
- ❖ betegeinkért és az őket ápoló családtagokért
- ❖ testi, lelki és anyagi nehézségekkel küzdő családjainkért, hogy megélhessék a kánai menyegző csodáját
- ❖ hogy a közelgő 100 éves jubileum lelki megújulást ajándékozzon közösségünknek
- ❖ hogy a családakadémia 10. évfolyamának vizsgaelőadásait bőséges áldás kísérje, a 11. évfolyamának családjainak hite megerősödjön a közös munka által
- ❖ hogy a nyári családnapiakon részt vett házaspárok a hétköznapi során valóra tudják váltani elhatározásaikat
- ❖ hogy észrevegyük a mindennapok apró örömeit
- ❖ hogy segítse az egyedül maradt házastársakat és gyermekeiket
- ❖ hogy az új tanévben a Szentlélek vezesse a diákokat, hogy gyarapodjanak tudásban, és a hitüket erősítő közösségre találjanak
- ❖ hogy minden megfogant gyermek megszülethessen.

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszój)

– Ha már nagy leszek, és lesz kisbabám, megkérem az Ágostont, hogy legyen az apukája.

– Tata, te hány éves vagy? – kérdi a 3 éves Dávid.

– 64.

Kisfiamnak kikerekedik a szeme, és csodálkozva megszólal:

– Úúú, az nagyon sok! Akkor te még ismerted Jézust?

5 évesek voltak az ikreim, mikor egy nap Balázskám elkezdte mondani, hogy milyen jó, hogy engem választott az anyukájának. Kérdeztem:

– Te választottál?

– Igen, egy felhőn voltam fent, és ott választottalak az angyalokkal.

– Én is angyal voltam?

– Nem, Te lent voltál a földön, az angyalok csak segítettek választani.

Közben Kornél hallgatta a párbeszédet, és megszólalt, hogy: – Igen, nekem is angyalok segítettek.

– Értem, és egymást is választottátok?

Erre már egyszerre válaszoltak: – Nem, mi a pocakodban találkoztunk!

Benji (3 éves) reggel simogatja Apa arcát, aki egy kicsit borostás. Piszkálja egy ideig, majd egyszer csak megkérdezi tőle:

– Nem fáj neked, hogy szúr a másik vége?

A gyerekeinknek (18, 14, 9 évesek) gyakran mesélünk a gyerekkorunkról:

– Amikor mi gyerekek voltunk, nem volt ám minden nap műsor a tévében, sőt, színes tévé sem volt; nem volt mindenkinek telefonja stb. A múltkor a legkisebbemmel dinnyét ettünk, és kért egy kiskanalat, hogy könnyebben boldoguljon. Miközben küzdött a kanállal, megjegyeztem neki, hogy amikor mi gyerekek voltunk, csak haraptuk a dinnyét. Erre ő a tőlünk eltanult hanglejtéssel:

– Nem volt ám kanál...

Kissé feldúlt voltam, persze a gyerek érzi, ha a felnőtt rosszkedvű. Gábor (5 éves) odajött hozzám, az orrom alá dugott egy adag gyurmát, és azt mondta: – Anya, csináltam neked karácsonyfát, hogy megboldoguljál.

Gyermekeimmel szállunk fel a buszra, Áron (6 éves) odaszól a sofőrnek:

– Anya mindjárt mutatja az anyajegyet.

NAGY szójú

Lányom (23 éves) reggel:

– Ez nem igaz! Tegnap este még több mint fél kiló kenyér volt, most meg semmi!

Fiam (22 éves):

– Jegyezd meg, itt az eszik, aki gyorsabb! – és haláli nyugalommal elvonul a szobájába.

Óbudavári Hírek 2013. szeptember

Hordozzuk egymást!

Kedves Családok! Ezúton fordulunk a mozgalom minden családjához és mindenkihez, aki rokonszenvező figyelemmel kíséri törekvéseinket.

Vége a nyárnak, lezajlottak a családnapok! Bizonyára megtapasztaltátok, hogy minél komfortosabbak a körülmények – bár erre hangsúlyosan nem törekszünk –, annál kényelmesebben és otthonosabban érezzük magunkat Óbudaváron. Mindannyiunk érdeke közös tulajdonunk gondos megőrzése és felelős használata. Hálásak vagyunk, hogy az elmúlt huszonöt évben egy alapító nemzedék mindezeket megteremtette. Tilmann atya nagy álma volt, hogy felépüljön Óbudaváron egy kápolna – a Szűzanya kegyelmi működésének helye –, és kinyújtott kezeként egy Schönstatt-központ, ahol a Szűzanya nevelni tudja a családokat. Ezeket egészítik ki a szállásépületek. Mindazt, ami megvalósult, nemcsak létrehozni kellett, hanem fenn is kell tudni tartani. Szeretnénk tájékoztatni benneteket, hogy a családnapok részvételi díja kizárólag a családnapok költségeinek fedezésére szolgál. Ez tartalmazza a családok szállás és étkezési költségét, valamint a nővér, az előadó házaspárok és a nagyszámú gyermekfoglalkoztató ellátását, a fiatalok útiköltségét – ez

az a „szolgáltatás”, amitől Óbudavár több, mint egy családi nyaralóhely. Ez a díj továbbá a szolidaritás jegyében kerül megállapításra a házaspároknál úgy, hogy a harmadik gyermektől már nem kell fizetnie senkinek. Akinek mindezt megerőltető kifizetni, számíthat méltányos elbírására. Fontos hangsúlyoznunk, hogy ez a magasnak tűnő részvételi díj nem képez semmiféle tartalékot az év további részére.

A központ rendszeres havi kiadása 830 000 Ft, mely tartalmazza a 4 fő dolgozó bérköltségét és annak járulékait (590 000 Ft), valamint a közüzemi díjakat (240 000 Ft). (Aki a gazdálkodásról ennél többet szeretne tudni, megtekintheti a honlapunkon a közhasznúsági jelentéseket több évre visszamenőleg.) A havi 830 000 Ft állandó kiadásra fedezetül csupán havi 300 000 forint rendszeres adomány érkezik 50-60 családtól az egyesület számlájára. Szükségünk volna a fenntarthatóság érdekében a tá-

mogató családok számát megduplázni-megháromszorozni a rendszeres évközi támogatásra a hozzánk kötődő 200-220 család köréből. Természetesen minden pályázati lehetőséget megragadunk. Forrásként jelenik meg az adókból felajánlott 1%, melynek összege a gyermekek után járó adókedvezmények miatt csökkentett ettől az évtől. Javítja a bevételeinket, ha ősztől tavaszig a hétvégeken ki tudjuk használni az épületeket, vagy ha osztálykirándulásokra ajánljuk a Diós-házat iskoláknak. És végül vannak alkalmi adományok, és kölcsönök, amelyek nélkül hajónk már zátonyra futott volna.

Schönstatt a szabadság és a nagyszívűvő válás iskolája. Szabad élnünk mások nagylelkű adományaival, és amikor saját lehetőségeink megengedik, akkor mi is teszünk valamit másokért. Van, amikor a feleslegből, és van, amikor a szükségéből adunk. Így hordozzuk egymást. Ezért ugyanolyan nagy érték

a szegény asszony rendszeresen juttatott két fillére, mint az éppen sikeres szakaszban lévő vállalkozó nagyobb hozzájárulása. A működés elengedhetetlen hátterét jelentik a felajánlott napi áldozatok és imádságok. Csak ezekkel együtt merünk a Gondviselésbe vetett gyakorlati hittel bízni abban, hogy minden nehézséget áldozatos szeretettel és az egymást hordozni akarás lelkületével le tudunk győzni. Többször került már a kápolna oltárára kilátástalan anyagi helyzetünkről irat, és lehettünk a Szűzanya közbenjárására számtalan kisebb és nagyobb csodának tanúi. De ezeknek a csodáknak előbb az egyes emberek szívében kellett megtörténniük.

Köszönünk minden áldozatot, imádságot, munkát és anyagi hozzájárulást.

Családok a Csaláért Egyesület
73200134-10000434-00000000

Endrédy István
elnök

Négy család érkezett nyár elején önkéntes munkára Sopron környékéről. Hozzájuk csatlakozott szombaton az óbudavári régióból három önkéntes. Nagytakarítás a kápolnában, kiadványok rendezése és fünyírás volt a program.

A Kisegyetem hétvégi programján Stephan atya és Gertrúd-Mária nővér is részt vett.

Ida Arendt asszonytól 310 000Ft adományt kaptunk. Köszönjük szépen gondoskodását.

Újabb fordulót hirdettek a LEADER programban. Beadtuk a HACs-hoz a Diós ház bővítésének befejezésére a támogatási kérelmünket. Ha nyerünk, a Diós ház önálló egységként tud fogadni iskolai osztályokat, a kísérő tanárok részére is megfelelő elhelyezéssel. Alkalmas lesz sátorozók kiszolgálására is.

A Helyi Bíráló Bizottság támogatta a beadott kérelmünket. Ther Ági sikeresen beadta a kérelmet az MVH-hoz.

Nyertünk 1 048 000Ft támogatást a NEA szakmai pályázatán a Házaspárok útja projektre.

Az egyesület a 2012. évi 1% felajánlásokból 800 410 Ft támogatást kapott. Köszönjük szépen mindenkinek a segítségét.

Elfogadták az „Én kis kertem kerteltem” projekt szakmai beszámolóját és pénzügyi elszámolását. A Diós háznál lévő zöldségeskert, melyet Horváth Imre gondoz, és melynek kialakításához Kuslits Károly adott jó tanácsokat és sok-sok palántát, gyönyörűen terem. Az ott termett uborkából Imre csodálatos kovászos uborkát készített. Már a paradicsom is beért, nagy örömmel fogyasztották a családnapi résztvevői.

A 2013. évi 11 családnapi héten 162 család vett részt, összesen 723 fővel.

Kedves családok!

Idén is indulnak lánycsoportok Budapesten, Keszthelyen, Sopronban, és Győrben, ahova szeretettel várjuk a lányokat!

Csoportjaink célja, hogy a lányok jobban megismerjék Schönstattot, és azt az életben is megtanulják megélni. A találkozók általában kéthetente vannak. A pesti felső tagozatos csoport péntek esténként találkozik, míg a Soproni felsős, és a Keszthelyi gimnazista nagy valószínűséggel idén is hétvégeente fogja tartani találkozóit. A győri gimnazista, illetve a pesti gimnazista és egyetemista csoportok időpontja még alakulóban.

Csoporthoz csatlakozni, illetve érdeklődni Csabai Barbidónál a **csabai.barbara@gmail.com** e-mail címen lehet.

Rövid hírek a Fiúmozgalom életéből

A Vértető III. évfolyama (másfél éves képzés a Fiúmozgalomban), mely év elején indult, nyáron lelkiyakorlatozott Óbudaváron. Az évfolyamot tizenegyen kezdték, jelenleg kilencen vesznek részt benne.

Idén is rendben lezajlottak a hagyományos fiútáborok. Ezen a nyáron három korosztályban rendeztünk táborot. Alsós, felsős és gimnazista. Valamint Márky Ádám vezetésével Zemplénbe látogatott a Döglesztő.

Öten, fiúk és lányok képviselték az ifjúsági mozgalmat a HungaRión.

Augusztus 3-án tartottuk éves táborértékelő, tapasztalatgyűjtő összejövetelünket, hogy jövőre még kiválóbb táborokat rendezhessünk.

Augusztus 4-én került sor egy elnökségi ülés keretében az év értékelésére, majd köszönetet mondva az elmúlt évről távozó elnökünknek, megválasztottuk új elnökünket, Bartal Miklóst.

„Hitben járunk, nem látásban.”

(2Kor. 5, 7)

Öt napot töltöttem önkéntesként vak gyermekek otthonában. Hihetetlen sok élményben volt részem ezen pár nap alatt.

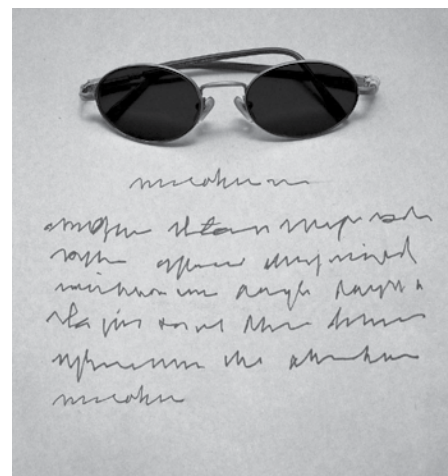
Az első tapasztalatom az volt, hogy a vakok nemcsak vakok, hanem testi és értelmi fogyatékosok is... és egy kicsit megijedtem. De egy idő után úgy kezdtem érezni, mintha én lennék közöttük az egyetlen fogyatékos. Hiszen ők járnak, kelnek, játszanak, nevetnek... és boldogok, nem panaszkodnak sosem.

Szerettem a közöttük zajló reggeli beszélgetéseket, olyan érzés volt, mintha egy nagy család lennének. Valami összeköti őket, de mégis van, aki ebben jobb, van, aki abban. Sokat segítenek egymásnak, szinte kiegészítik egymást. Ha valamelyikük nem tudott járni, a másik tolt a kocsin. Sétánál az ment elől, aki „csak”

látássérült volt, nem teljesen vak. Egymás kezét fogva ballagtak hosszú sorban.

A kedvencem az volt, mikor a reggeli után felmentünk a társalgóba, a magánba beraktak valami mulató zenét, és az a kis helység egyszerre életre kelt. Mindenki táncolt... és mindenki arcáról sugárzott valami különös öröm. Aki nem tudott járni, a kezével verte a ritmust, volt, aki a lábával dobolt, sokan énekeltek is, és voltak, akik egymásba kapaszkodtak és úgy táncoltak.

Kedves élményem, mikor az első nap odajött hozzám egy vak fiú, és azt mondta nekem: „Ilka néni! Maga csodaszép!”. Én meg megkérdeztem tőle: „Te meg azt honnan veszed?”. „Hát tudom!” – hangzott a válasz. Ezt olyan szilárdan állította, mint egy megkérdőjelezhetetlen tény. Valahogyan ezek a gyerekek

tényleg képesek „meglátni” az emberben, ami szép.

Volt egy másik fiú, aki látássérült volt. Vele sokat fociztam, és ő tudott zongorázni is. Csodálatosan. Rengeteg templomi éneket ismert, hiszen ők minden nap részt vesznek misén vagy liturgián. Napközben is szeretik énekelni ezeket a

dalokat. Volt, hogy hallottam, valaki a WC-n ülve is zengte az „Alleluját”. És nekik tényleg fontos ez. Szeretik és tisztelősen tartják ezeket a liturgiákat. Ez a zongorista fiú pl. nem ment el a többiekkel vacsorázni, hogy a TV-n keresztül végigkövethesse a Szent István napi misét és körmenetet. Másnap sokat faggattott róla, mikor meghallotta, hogy én is voltam ott. Felháborodott rajta, hogy a tűzijátékra többen elmennek, mint egy ilyen ünnepi eseményre.

Utolsónak még egy kis történetet szeretnék megosztani. Az egyik délelőtti kinn voltunk az udvaron a gyerekekkel. Egy nyolc év körüli vak kisfiú egy járókeretet tolva sétált. Hallottam, hogy az egyik dolgozó mondja neki: „Told azt a babakocsit! És énekelj a babának, hadd aludjon el!” És a kisfiú énekelte. Ő hitte, hogy el fog aludni a kisbabája... és nagyon boldog volt.

Ozsvári Ilka

Árvotábor

Szűcs Balázs atya rendszeresen szervez nyaranta egyhetes táborokat nehéz sorsú gyerekek részére Csobánkán. Idén nyáron úgy alakult, hogy én is részt vettem egy ilyenben, hiszen mindig lehet segítőknek, gyerekvagyónak jelentkezni. Elképesztő élmény volt. 560 gyerek, 100 vigyázó és Balázs atya. A gyerekek javarészt határon túlról érkezett csángók és székelyek voltak, az egyharmada a társaságnak pedig cigány, héttől a tizenhét éves korig minden korosztály képviseltette magát. A bennem lévő előítéletek kicsit aggódóvá tettek, job-

ban kell vigyázni a telefonra, kocsikulcsra meg ilyesmi. Az a csoport, amelyiket segítő társaim és én kaptuk, nagyon kényeztető csapat volt. Csupa kedves, aranyos, jól viselkedő székely fiú és lány. Érdekes volt megtapasztalni azonban, hogy bennük is megvan az a fajta versengés, szembenállás más etnikumokkal, mint ahogy itthon, bennünk is. „A csángók nem is magyarok, minek hívtátok őket is ide? Hülye románok, hallod? Még beszélni se tudnak...” És így tovább... Akik csángókra vigyáztak, ugyanezt tapasztalták vissza. Balázs atya zsenialitása volt többek

között, hogy minden este valamelyik népcsoport mutatkozhatott be a színpadon, népviseletben, saját táncokat, néptörténeteket előadva. Az előadások nagyon szórakoztatóak voltak minden esetben, így mindenki megtalálhatta a neki tetsző motívumot az adott nemzetben. Így az ellenségeskedés is tompulhatott.

Engem arra kért az atya, hogy minden este a lefektetés után meséljek mesét a fiúk sátrában (250 fős giga-sátorban). Így hát minden nap kitaláltam egy történetet és – miután 20-30 segítő rendet teremtett, nehogy néhány srác ellógjon a lányokhoz „randizni”, a teljes sötétségben nekikezdtem a meséknek. Az egyik nap, mikor aquaparkban voltunk, megkértem pár gyereket szemétszedésre. Egy mérete-sebb, izmos cigány srác a hangom alapján felismert, és megkérdezte: „Ne haragudjám, de nem te szoktál éjjelente mesélni?” „Hát én nagyon tisztellek, becsüllek ides testvérem, olyan szépeket mondasz!” Meg voltam hatva, ilyen bókot sem kaptam még, pláne a legmeglepőbb helyről. A fiú, nevezzük Lacinak, megkérdezte továbbá, hogy egyik este nem mesélhetne-e ő is. Mondtam, hogy persze, de mikor kiderült számára, hogy fejből kell, zavarba jött és két napot kért gondolkodási időnek. Balázs atya azt tanácsolta, hogy ketten együtt meséljünk, mert úgy biztonságosabb lesz az egész este menete. Így hát ketten együtt raktuk össze a mesénket, próbáltunk is, hogy biztosan jól menjen. Eljött az előadásunk napja. Amikor fektették a gyerekeket, odajött hozzám Laci, és remegő hangon azt mondta, hogy próbáljuk el még egyszer, ha lehet, mert nagyon izgul. Ám több időnk nem volt, így bele kellett kezdenünk. Az elcsendesítés mindig gon-

dot jelentett, hisz 250 kamasz srác nem mindig az első szóra fogja be a száját. Mikor Laci szembesült azzal, hogy bizony az ő közönsége nem figyel kellőképp, pedig mennyit készült a ma estére, magából ki-kelve elordította magát: „Kussoljál el te csíra!” És ebben a pillanatban olyan síri csend lett a foci-pálya méretű sátorban, hogy még a légy is abba hagyta a züm-mögést. Ilyen csöndet és figyelmet nekem még nem sikerült produkálnom, és azt hiszem, ezt minden szülő megirigyelhette volna. Utána Laci is hangnemet váltott, és negédesen folytatta: „Egyszer vót, hó nem vót...” A mese végeztével pedig megköszöntem neki a segítséget, mire ő hirtelen átölelt és azt mondta: „Nagyon köszönöm ides tesóm, nekem még ilyenbe nem vót részem, pedig má nagyon szerettem vóna, köszönöm!” Hihetetlen érzésekkel távoztam, és úgy éreztem, én kaptam ajándékot tőle. A kigyúrt cigány srác minden vágya egy kis szereplés volt, és most boldog és hálás nekem. Másnap is sokat kereste a társaságomat, kérdezte, miben segíthet, és ugrott mindenhova első szóra.

Egyik este megkérdeztem Balázs atyát, mi a története ezeknek a táboroknak. Azt mondta, egyszer megkérték, hogy csináljon tábor a budapesti egyetemista fiataloknak. Ezért a jelentkezőket elvitte egy táborba, és adott nekik pár száz nehéz sorsú határon túli gyereket, hogy vigyázzanak rájuk. Így mindenki jól jár, és a vigyázók is egyfajta lelkipályakatonának át a tábor alatt. Ki vigyáz itt akkor kire? Jó kérdés, én is azt hittem, hogy itt én vagyok a gyerekvigyázó, de valójában ezek a kedves rászoruló gyermekek vigyáztak egy héttig rám, hogy addig is jól viselkedjek, amíg velük vagyok.

Egy életkorszak kiértékelése

(interjú Csermák Péterrel 2013 júliusában)

Péter, néhány nap múlva befejezed Münchenben a tanulmányaidat. Ezzel egy izgalmas életkorszak zárul le mögötted. Hogyan tekintesz rá vissza?

Hat évet töltöttem el itt, a „Junger Sion”-ban, és elmondhatom, hogy jobb dolog nem is történhetett volna velem. Mély benyomást tett rám a képzés, melyet a Schönstatt Atyák lehetővé tettek számomra. Átfogta valameny-ni életterületet, mely a jövőm szempontjából fontos: tanulmányok a világ egyik legjobb teológiai karán, apostoli gyakorlat különféle országokban, elmélyülő lelkiélet és önmagam megtalálása szakavatott lelkivezetők segítségével, forrásorientált nevelés és önnevelés szilárd, szabad, papi jellemmé, ahogy ezt alapítónk, Kantenich atya élénk élte.

Mondj valamit a részletekről! Hogyan bontakozott ki ez ben-ned az elmúlt hat évben?

Vegyük először a személyi-ség kiforrását. Értelmi kép-zést a müncheni egyetemen kaptam: 2008-ban tettem le a másodéves szigorlatokat (Vordiplom), majd elkészítettem a diplomamunkámat egy lelkipásztori témából (Házas-ság és család mint az újevangelizáció motorjai), és most júliusban teszem le a záróvizsgáimat. Ehhez jön a közösségi élet formáló ereje, mely nálunk a kis

létszám (6-12) miatt nagyon intenzív. Az együtt eltöltött évek tanították az emberekkel való bánásmódot: egymást türelemmel elviselni, formálni és formálódni, konfliktusokat megoldani, össze-tartani és együtt otthont teremteni... Ez idő alatt, kb. 16 hónapig külföldön is voltam (Spanyolországban, Chileben, Magyarországon), ahol az apostolkodás mellett magam szerveztem az életemet. Az önállóság iskolája volt ez, és a hiva-tásom elmélyüléséhez segített hozzá. Ezen időszakok tudatos kiértékelése által mélyebben megismertem maga-

mat; ma jobban tudatában vagyok az erősségeimnek és gyengeségeimnek. Gyakran volt alkalmam a gitárommal is szolgálni, és így zeneileg is fejlődtem.

Mintegy mellesleg végeztem egy kéthetes beszélgetés-vezető tanfolyamot (Carl Rogers módszer), és részt veszek jelenleg a hathetes TCI-képzésben, mely a csoportmunkában nyújt majd segítséget.

Mindehhez jön még másodszor a lelki érés folyamata. Sokféle élethelyzetben mentem át, melyek újra és újra kihívást jelentettek, hogy az események sűrűjében ne szakadjon el a „drót” az égiekkel. A sikerek és kudarcok tízévi megfigyelése után, lassan kikristályosodik egy belső mag, hogy hogyan tudok a körülményektől függetlenül Istennel mély kapcsolatban élni.

Harmadszor nagyon fontosak voltak az apostoli tevékenységek számomra: egy év a chilei Schönstatt-ifjúsággal; nyári sáttortáborok és missziós hetek szervezése fiatalokkal Németországban, Spanyolországban, Chileben és Magyarországon; közreműködés ifjúsági találkozók szervezésében; apostolkodás zenei támogatása, és mindezekben túl egy saját projekt kitalálása: a Kentenich-vetélkedő, mely Magyarországon már háromszor lefutott, és amely eddig közel száz embert gazdagított Kentenich atya gondolataival. A schönstatti atyák közösségének tagjaként az életemet a nemzetközi Schönstatt mozgalom szolgálatáért adom. Emiatt jónak tartom, hogy már a képzési idő alatt embereket kísérhetek az életútjukon. Ez még persze csak kezdetleges, de azt megtapasztaltam, hogy az apostoli munka fekszik nekem, és ez megerősít az utamon a papság felé.

Negyedszer meg kell még említenem a közösséget itt, a Schönstatt Atyáknál, mely számomra egy új otthonná vált. Nagyon értékesnek tartom, hogy van-

nak testvéreim, akikkel megoszthatom az életemet. Ha a jövőre gondolok, akkor is biztonságot ad, hogy papként számíthatok rájuk, hogy egymásnak kezét nyújtva, egymást támogatva együtt dolgozzunk a jövő Egyházáért.

Ha most végzel az egyetemmel, akkor az azt jelenti, hogy kész vagy a képzéssel és rögtön pappá is szentelnek?

Se egyik, se másik. ☺

Bár lassan már nyolc éve, hogy a noviciátussal megkezdődött a képzési időszak, még csak félúton vagyok, ugyanis a képzés nálunk egy intenzív három hónapos élet-reflexióval zárul, amit ötéves papként végzünk. Addig még sok minden vár rám: először fél évig angolul tanulok, hogy aztán fél évig Schönstattban a százéves jubileumi előkészületek nemzetközi önkéntes csapatát kísérhessem. Utána 2014 novemberétől a mainzi egyházmegye négyéves gyakorlati lelképásztori tanfolyamán veszek részt. Ennek keretében fél évig hitoktató kistanár leszek, aztán diakónusként egy plébánián fogok segíteni, végül a papszentelés után két évig egy plébános mellett leszek káplán. A tanfolyam praktikus gyakorlatokkal a lelképásztori munkába való beletanulást segíti, és választ ad az első években felmerülő kérdésekre, nehézségekre.

Ha Isten is úgy akarja, 2018-tól kezdek meg a munkát a Schönstatt mozgalomban, és majd 2021-ben zárul a képzési időszakom egy kiértékeléssel, de persze mint tudjuk: egy jó pap igazából holtig tanul.

(további info:
atyak.schoenstatt.hu)

Kulcs a neveléshez - Legyen mesterségünk a nevelés, önnevelés

Uzsálné Dr. Pécsi Rita előadássorozata

Helyszín:

Szent Angéla Ferences Iskola
1024 Budapest, Ady Endre utca 3.

Időpontok:

2013. október 24. 18:00

2013. november 28. 18:00

info.:

www.pedagogia.schoenstatt.hu

Akarom a jót és teszem a rosszat – Miért van ez így?
Az „egész”-séges ember nevelése – Miért nem működik, pedig 100-szor elmondtuk?
Életszakaszaink krízisei és lehetőségei – Kezdjük magunkon!
A felnőttkor életfeladatai – Tényleg a húszéveseké a világ?
A felnőtt lét 9 stációja – esélyek és tipikus veszélyek
Apának lenni - Az apa szerepe
Amikor hiányzik, vagy torz az apakép. – Mit tehetünk?

Gólyahírek

Örömmel és hálás szívvel adjuk hírül, hogy 2013. augusztus 13-án megszületett kisfiúnk, Komáromi Albert Fülöp. Komáromi Péter és Marinka

Nagy hálával a szívünkben, örömmel adjuk hírül, hogy kicsi fiacskánk, Geiger Bertold József, Szűzanyánk égi születésnapján, augusztus 15-én megérkezett közénk! Hála legyen a Jóistennek, Szűzanyánknek és Szent Józsefnek Berciért!
Geiger Reni+Andris, Bence, Miki, Panka, Zsófi és Hanni – a büszke nagytesók

Mária, Magyarok Nagyasszonya!
Tekints országunkra, fogatkozó nemzetünkre!
Segítsd fiataljainkat, hogy merjék vállalni
az elköteleződést a házasságban.
Tedd a családokat nyitottá a gyermekvállalásra,
oszlasd el bennük a szorongást,
mely a megélhetés miatti aggodalomból fakad.
Add, hogy minden megfogant élet megszülethessen,
és családi fészek melegében növekedjen.
Formáld a közgondolkodást, hogy az élet tisztelete,
szeretete és szolgálata erősödjön az emberi kapcsolatokban.
Amen

